

The background of the book cover is a close-up of long, wavy blonde hair. Scattered throughout the hair are several purple hydrangea flowers. The text is overlaid on this background.

Zachráním tě, když mi to dovolíš

Students #2

ROZKOL

Aleksandra Negrońska

FRAGMENT

Rozkol

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Aleksandra Negrońska

Rozkol – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Students #2

ROZKOL

Aleksandra Negrońska

FRAGMENT

Tuhle knihu si zamilujete snadno. Chcete lásku
k jejím postavám sdílet s dalšími čtenáři?
Tak ji pošlete dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi
podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Aleksandra Negrońska
Nakladatelství NieZwykłe
Osvětim 2023
Translation © Natálie Rejková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7632-4
ISBN e-knihy 978-80-253-7633-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7634-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7635-5 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

PROLOG

20. dubna 2017

Seděla jsem v tureckém sedu, okusovala konec propisky a dívala se na nekonečné nevypočítané matematické rovnice. Povzdechla jsem si a pak se svalila na matraci. Měla jsem dost.

„Co je to s tebou?“ zaslechla jsem nad sebou pobavený hlas.

Nic jsem neodpověděla, protože jsem se bála, že kdybych jen pootevřela pusku, propukla bych v pláč. Matematiku jsem z celého srdce nesnášela a přála jsem si, abych se s ní už dál nemusela trápit. Existovaly prostě věci, kterým jsem nerozuměla, a veškeré počty byly na prvním místě.

„Rosanno,“ špitl Grayson pobaveně a záhy jsem ucítila pomalé polibky na čelisti a následně i krku. „Čemu nerozumíš?“

„Ničemu,“ odsekla jsem, načež jsem se znovu posadila a odstrčila ho. „Třeba tomuhle... Kde se tady najednou vzala ta pitomá jednička?“ zeptala jsem se se slzami v očích a ukázala na číslo.

„Jak kde?“

„No prostě kde? Byly tady nějaké záhadné odmocniny a najednou po rovná se už tu nejsou, je tam jenom jednička,“ vysvětlovala jsem a popotahovala u toho.

Grayson se zasmál, pak si přede mě klekl a vzal mi tváře do dlaní. Pobaveně se mi podíval do očí a palci mi setřel slzy.

„Všechno ti vysvětlím, jenom se uklidni, dobře? Jednička tam je proto, že celý ten příklad s debilními odmocninami je nulovou mocninou. Všechno, co není nula a je mocnina nuly, se rovná jedné. Je to hračka, za chvíli ti vysvětlím, proč to tak je.“

Mírně jsem pokývala hlavou, abych se trochu uklidnila.

Foley se znovu zasmál, potom se ke mně přisunul blíž a spojil naše ústa v polibku. Ihned jsem mu ho oplatila, už jsem se cítila lépe. Grayson mi položil dlaně na boky a následně mě k sobě pevně přitáhl. V důsledku toho jsem na něm za chvíli ležela a on mě svými svalnatými rameny těsně objímal v pase.

„Nemůžeš brečet kvůli takovým hloupostem, kotě,“ řekl mým rtům a na jeho tváři se stále rozprostíral líný úsměv.

„To nejsou hlouposti. Co když nepostoupím do dalšího ročníku?“ zeptala jsem se zhrouceně.

„Tak budeš opakovat. Škola není to nejdůležitější na světě a nemůžeš kvůli ní brečet, jasný?“ chlácholil mě, na což jsem přikývla.

„Vysvětlím ti to a pak půjdeme do klubu. Musím tě toho stresu zbavit.“

„Ne...“ povzdychla jsem si a přitulila se k němu. „Zítřka mám školu a volejbalovej trénink. A kromě toho nemám peníze, abych zase pařila. Nejde to. Zůstaneme u mě.“

Grayson nejdřív neodpovídal.

Leželi jsme v úplném tichu, kterému jsem nerozuměla. Byl našťvaný?

Zvedla jsem hlavu, abych se na něj podívala. Stáhl ústa do tenké linky a oči mu už nesvítily tak radostně jako předtím. Přiložila jsem mu ruku k tváři, abych upoutala jeho pozornost.

Nakonec se na mě podíval.

„Jestli nechceš, tak nechod,“ ozval se. „Přece tě sakra nebudu nutit. Půjdu s někým jiným.“

„S kým?“ zašeptala jsem.

„S někým, kdo zítra nemá školu.“

To se dalo čekat. Měl koneckonců spoustu přátel, kteří už nechodili na střední. Byla jsem v partě nejmladší a pravděpodobně

jsem měla nejmíň co nabídnout. Grayson mezi námi bez debat vynikal svou přitažlivostí, inteligencí a smyslem pro humor. Považovala jsem za štěstí, že jsem si směla říkat jeho holka.

„A doprovodíš mě pak domů, když s tebou půjdu?“ zeptala jsem se nakonec.

Jeho rty se okamžitě roztáhly do úsměvu. Nedívala jsem se na ně ale příliš dlouho, protože devatenáctiletý kluk se mě znovu rozhodl políbit. Zasmála jsem se a políbila ho nazpět.

„Nedoprovodil jsem tě snad někdy? Nikdy bych ti nedovolil, aby ses v noci vracela sama. Na to tě příliš miluju, Rosanno.“

Podívala jsem se mu do očí a v břiše ucítila motýlky.

Rozhodně jsem měla štěstí.

KAPITOLA 1

Grayson Foley byl pravděpodobně ten druh člověka, na kterého nikdy nezapomenete. Kdyby se mě někdo zeptal, jestli byl dobrý nebo špatný, nedokázala bych mu odpovědět. Neměla jsem po-
nětí, jestli se během posledních tří let změnil, ale pohled na něj mě stále děsil.

Věděla jsem, že fyzicky mi nic neudělá, že by toho nebyl schopný. Bála jsem se ale, že se mnou bude zase manipulovat tak, jak to dělal, když mi bylo patnáct. Byl úžasný, milý, srdečný a vždycky ve mně vyvolával pocit, že se mu za to musím od-
vděčit.

Jak bych mu mohla říct ne, když mi věnoval svůj čas, aby mě učil matematiku, se kterou si dávno nemusel lámat hlavu?

Jak bych mohla nesouhlasit s tím, aby u mě zůstával přes noc, když mě tak pozdě doprovázel z večírků domů, abych se nepotulovala ulicemi sama?

Nikdy mě do ničeho nenutil, ani jednou. Navrhoval věci, měl očekávání, ale když jsem řekla *ne*, tak to přijal. Jenže já občas ne-
uměla říct *ne*. Vždycky se mi vzadu v hlavě objevovala myšlenka, že po některém tom *ne* si najde někoho lepšího. Zjistě by to bez problému udělal – viděla jsem přece, kolik měl kamarádek, hezčích a starších než já. Takových, co chtěly být víc než jen ka-
marádky.

„Musím končit,“ řekla jsem rychle do telefonu.

„Rosie, pros-“

Nenechala jsem Zaydena domluvit a ukončila hovor. Než jsem však vzhledla ke Graysonovi, rychle jsem na telefonu zapnula záznamník. Ruce se mi neuvěřitelně třáslly a mohla jsem jen doufat, že si toho nevšimne. Rozhodla jsem se také přepnout režim na *nerušit*, protože Williams nepatřil mezi trpělivé lidi a zřejmě se rozhodl, že mi nepřestane volat.

„Kdo ti zakazuje se mnou mluvit, co?“

Podívala jsem se na Graysona a na jeho tváři uviděla náznak pobavení.

„Každěj, komu záleží na mém psychickém zdraví,“ odpověděla jsem nakonec s takovou lhostejností v hlase, s jakou jsem to jen dokázala. „Zrovna jsem byla na odchodu.“

Trochu se posunul na stranu, abych mohla projít. Se srdcem bijícím jako zvon jsem popadla kelímek s kávou pro tátu a prošla dveřmi. Zamykání mi najednou přišlo neuvěřitelně obtížné, jak moc se mi třáslly ruce.

„Rád tě vidím,“ začal. „Trochu ses změnila.“

„No, přibrala jsem,“ zamumlala jsem a pak poodstoupila několik metrů od dveří. „Proč jsi přišel? Nepřijde ti to trochu nevhodný?“

Zavládlo krátké ticho. Zastavila jsem se na zasněženém chodníku a obrátila se čelem k němu.

On se na oplátku opřel o auto, které mu nejspíš patřilo.

„Do čeho ses to zapletla, Rosie?“ vyptával se tiše.

Nervózně jsem polkla, aniž bych měla ponětí, co tím myslel. Přišla jsem k němu blíž a podívala se mu do očí. Vypadal ustaraně, ale já věděla, že mu na to nesmím skočit. Byl tím největším zrádcem na celém světě.

„Co tím myslíš?“

„Kdo je Taylor Williams?“ zeptal se a přimhouřil oči. „Proč podal žádost o prominutí zbytku mého trestu?“

„Nikdo, kdo by pro mě byl důležitý. Rozhodl se ti pomoci a můžeš mu být vděčný. Já s tím člověkem nemám nic společného,“ odbyla jsem ho.

„Chováš se ke mně jako k nepříteli a vůbec mě to do prdele nepřekvapuje,“ začal a díval se mi do tváře. „Ale jestli ses zapletla do nějakých sraček, tak... Kurva, nevím. Prostě se o tebe bojím, oukej?“

Ironicky jsem se zasmála a přitom zápasila se slzami. Zlomil mi srdce tím, že mě zradil, a potom se mě pokusil stáhnout na dno s sebou. I přesto jsem váhala, jestli mu uvěřit. Vždyť zněl tak upřímně...

„Výměnou za to se o tobě chtěl něco dozvědět. Jakýkoli důvěrný informace nebo nahý fotky. Něco, čím by tě mohl vydírat. Sakra, chápeš to?“ řekl, odstrčil se od auta a stoupnul si přímo přede mě.

Trochu jsem zaklonila hlavu a snažila se zadržet slzy.

Proč by mě chtěl Taylor Williams vydírat? Co jsem mu udělala?

„Vím, že nemáš důvod mi věřit, ale řekni jen jedno slovo a půjdu to nahlásit na policii. Pokud jsi v nebezpečí, tak tam můžeme zajet hned.“

Pohlédla jsem do jeho oříškových očí, které teď vypadaly tak mírně. Grayson se na mě díval takovým pohledem, že jsem doopravdy začínala pookřávat. A toho jsem se bála ze všeho nejvíc. Toho, že mu opět podlehnu.

„Všechno je v pořádku, nic mě neohrožuje a Taylor Williams je tím posledním, kým bych se trápila. Pokud jsi mu teda nedal moje nahý fotky.“ Vystresované jsem se zasmála.

Na to Grayson nereagoval, dokonce se ani neusmál. Pořád se na mě díval s vážným výrazem a v jeho očích se zračila starost.

„Máma tehdy onemocněla. Nikdy jsem ti o tom neřekl,“ začal nečekaně, těžce polkl a odvrátil pohled. „Vloupat se do toho

obchodu byl můj debilní nápad. Gina se naštvala, protože jsme potřebovali peníze a já utrácel za paření, fet a všechno další. Ona pomáhala mámě a já... Nevím... Sama si pamatuješ nejlíp, jak jsem žil," vyznal. „Oba jsme do vězení jít nemohli. Mě chytli, ji ne. Nevím, proč jsem řekl, že jsi tam byla se mnou. Věř mi, že nemám ponětí, proč jsem to do prdele udělal. Omlouvám se ti za to, Rose. Omlouvám se za všechno. Upřímně jsem tě miloval a nikdy jsem ti nechtěl ublížit.“

Dívala jsem se na své boty a mrkala o sto šest. Nevěřila jsem tomu, co se dělo. Už nikdy v životě jsem nechtěla Graysona vidět. Byl to ten největší manipulátor, kterého jsem znala. A já byla na jeho hry náchylná.

„A díky, žes Ginu nikdy neudala," dodal náhle.

„Nevěděla jsem, že to byla ona," zalhala jsem a otřela si slzu. „Je mi to líto kvůli tvý mámě. Možná, že kdybys mi o její nemo-ci řekl, všechno by dopadlo jinak.“

„Co bys tenkrát asi udělala?" povzdechl si. „Prosil jsem tě, abys mi půjčila peníze. Několikrát.“

„Nevěděla jsem na co.“

„Ale i tak jsi je do prdele neměla. Co by změnil fakt, že bys znala pravdu? Okradla bys tátu?"

„Ne, Grayson. Zavolala bych mámě a ona by vám dala tolik, kolik byste potřebovali. Ale tys mi radši lhal, zradil mě a potom mě zkusil dostat do vězení.“

„Jakýho vězení, Rosie? Nebylo ti ani šestnáct.“

„Promiň. Do pastáku." Zakoulela jsem očima. „Není o čem mluvit. Co bylo, to bylo. Nechci s tebou mít žádnéj kontakt. Oukej, omluvil ses, já omluvu přijímám a konec.“

Chtěla jsem odejít, ale Grayson mi to nedovolil. Chytil mě za rameno a lehce zatáhl. Lehce jsem přivřela oči a zhluboka se na-dechla.

„Ne, Rosie. Tohle není konec.“

Raz, dva, tři. Nádech, výdech.

Otočila jsem se k němu čelem.

„Ještě jednou na mě sáhni a budeš si přát, aby ses vrátil do lochu. Konec rozhovoru.“

Vytrhla jsem se mu a zamířila k tátově dílně. Modlila jsem se, aby za mnou už nešel. Neměla jsem sílu v té konverzaci pokračovat.

„Tohle není konec, Rosie! Vrátím se a budeš se mnou mluvit, rozumíš?!“

Otočila jsem se a se slzami v očích mu ukázala oblíbený prst Rosanny Denise (takže ten prostřední).

Chtěla jsem do Anglie.

Vytáhla jsem z kapsy telefon a zastavila nahrávání, načež jsem vypnula režim *nerušit* a snažila se uklidnit.

Nerozuměla jsem reakci svého těla a nedokázala pochopit, proč jsem brečela. Možná proto, že Grayson byl mým prvním a vlastně i jediným klukem, ke kterému jsem cítila něco velmi vážného. Můj vztah s Míkem nebyl ani trochu podobný tomu s ním.

Chtěla jsem Foleyho nenávidět a namlouvat si, že je příšerný člověk, ale kdesi v hloubi srdce jsem mu to odpustila. Měla jsem chuť ho upřímně obejmout a říct mu, jak moc mě mrzí, že musel tolik času strávit na tak hrozném místě. Nedokázala bych ho znovu milovat a vybudovat si k němu vztah, protože má důvěra byla příliš poničená, ale dokázala bych zapomenout dostatečně na to, abych si ho opět pustila do života.

Koneckonců, byl to Grayson Foley, kdo mi ukázal, jakou mám hodnotu a že si zasloužím lásku.

Přijala jsem příchodí hovor a pak si telefon přiložila k uchu.

„Williamsi, já chápu, že beze mě nedokážeš žít, ale nepřeháňš to?“ zeptala jsem se ve snaze znít pobaveně.

„Co po tobě ten sráč chtěl?“

„Klid. Skoro vůbec jsem s ním nemluvila. Omluvil se mi, já ho poslala do háje, to je všechno. Ve zkratce. Dobře, už jsem skoro v tátově dílně, takže musím končit. Pa.“

„Roso, počk-“

Zavěsila jsem.

Než jsem však vešla do dílny, proseděla jsem dobrou půl hodinu na obrubníku. Potřebovala jsem vychladnout. A táta se musel spokojit s mraženou kávou.

KAPITOLA 2

Na setkání s přáteli jsem se moc těšila. Z Graysona jsem sice měla ještě pořád rozdrásané nervy, ale říkala jsem si, že příjemně strávené odpoledne mi na konfrontaci s bývalým pomůže zapomenout.

Lily se na naše plány těšila taky, zato Alexander tak nadšený nebyl, protože bez fyziologického roztoku měl kocovinu a tvrdil, že není použitelný na nic a na bruslení už vůbec ne.

„Tak prosím,“ řekla jsem a ukázala na tátův nissan.

„Můžu řídit já?“ zeptal se Xander.

„Dneska bych ti nedovolila řídit ani koloběžku, natož auto,“ zasmála jsem se a sedla si na místo řidiče.

„Umřeme,“ povzdechl si, sedl si vedle mě a Lily si mezitím nastoupila dozadu. „Zrovna jsem mluvil s Raidenem.“

„O čem?“ vyzvídala Lily, zatímco já couvala, abych vjela na hlavní cestu. Alexander pronesl tichou modlitbu a pokračoval.

„Přijel by prý už tak dva dny před ostatními, ale hotel si rezervoval až od dvacátýho osmýho, tak se chtěl zeptat, jestli ty dva dny může spát někde u nás, nebo jestli si má najít jinej hotel. Řekl jsem mu, že to zkonkultuju a dám mu vědět.“

„Může být u nás, ale v tom případě bude někdo muset spát se mnou. To nějak vyřešíme, takže mu klidně napiš, že jo,“ souhlasila jsem a vyjela na hlavní.

„Rosie, mohla bys řídit míň agresivně? Snažím se dát si rtěnku,“ poprosila mě po chvíli Lily.

„Neřídím agresivně.“

„Řídíš.“

Nasraně jsem se podívala do zrcátka, ujistila se, že jsem na silnici sama, a pak prudce dupla na brzdu.

„Rose! Do prdele!“ vykřikla brunetka.

Otočila jsem se, abych se se spokojeným úsměvem podívala na sestru, která měla rtěnku přes polovinu brady. Alexander se zašklebil a já jen pokrčila rameny.

„Teď to byla agresivní jízda.“

„Jsi zasraná mrcha,“ vztekala se a vyhrabala z kosmetické tašky vatový tampon, aby si rtěnku setřela.

„To ty se sereš do toho, jak řídím. I tak už jdeme pozdě proto, že sis musela natočit vlasy.“ Zakoulela jsem očima a pak se znovu rozjela.

„Kdo ti vůbec dal řidičák?“ prskla Lily.

„Veškeré reklamace a stížnosti směřujte prosím na naši matku a její geny.“

„Bože, vy jste nesnesitelný,“ prohlásil Xander. „To už bylo lepší, když to mezi váma ze začátku bylo natolik trapný, že jste se aspoň nehádaly.“

„Nehádáme se,“ odpověděly jsme jednohlasně.

„Vůbec ne. Mluvíte spolu kultivovaně.“

„Přesně tak,“ souhlasila jsem.

Během zbytku cesty jsme Alexander a já zpívali vánoční písničky (Xander u toho navíc komentoval mou jízdu) a Lily si opravovala make-up. Vypadala perfektně jako vždycky. I já jsem se tentokrát nalíčila víc než obvykle, protože jsem nechtěla, aby všichni hned viděli, že je milionkrát hezčí než já, ale teď to vypadalo, že jsem se malovala zbytečně.

Vystoupila jsem z auta a nasadila si kapuci mikiny, protože jsem si zapomněla čepici. Zamkla jsem nissan a potom si ruce nacpala do kapes, než jsem se podívala na Alexandera a Lily.

Bože, vypadali opravdu nádherně.

„Rosie!“

Otočila jsem se a uviděla kamarády, jak mi mávají.

Olivia, Mike, Peter, Harper a Ava. Chyběl jen Logan, který se dnes cítil špatně a celý den ležel v posteli s horečkou. Proto jsem tak trochu čekala, že se našeho srazu nezúčastní ani Ava. Od té doby, co spolu začali s Loganem chodit, se od sebe téměř nehnuli.

„Jsem vystresovaná,“ řekla Lily, když jsme vykročili jejich směrem.

„Jsou milí, uvidíte,“ uklidnila jsem sestru.

S nadšením jsem se nejdřív přivítala s Harper a Avou, protože jsem je včera neviděla, a potom jsem se postavila vedle Alexandra a Lily, na které se všichni zvědavě dívali.

„Čau, já jsem Olivia,“ začala kamarádka.

„Lily.“ Sestra se usmála a pak jí podala ruku.

„Alexander.“ Brunet udělal to samé.

Všichni si se zdvořilými úsměvy potřásli rukama, po čemž se udělalo vyloženě trapně. Xander začal kouřit a každému nabídl cigaretu. Nakonec se k němu přidali pouze Harper a Peter.

„Jste si fakt sakra podobné,“ usoudila Liv. „Nepleteš si je občas, Alexandře?“

„Ne,“ pozvedl obočí. „Mají jiný vlasy.“

„Ale první večer sis nás přece spletl,“ připomněla jsem.

„Byl jsem opilý. Takže... jak dlouho se vy všichni přátelíte?“

„Od gymplu,“ zareagoval Mike a podíval se na Lillianu. „Ale znali jsme se ještě předtím. S holkama jsem chodil už na základku. Lily tam byla za hvězdu.“

„Tys taky nebyl žádná šedá myš,“ odpověděla sestra pobaveně. „Dokonce jsem si nějakou dobu představovala, že se staneme nejpopulárnějším párem na škole, ale tys mě ignoroval.“

„Kdybych věděl o tvém plánu, tak bych tě rozhodně neignoroval.“

Žárčila jsem? Ne.

Byla jsem nasraná? Ani kurva trochu.

„Tak jdeme na ty brusle, nebo půjdete rovnou na pokoj?“ zeptal se Alexander a potáhl.

TOHLE JE MŮJ BRATR.

Trochu jsem se pro sebe pousmála, když po něm Mike střelil posměšným pohledem.

„Chováš se, jako bys tu byl za trest,“ konstatoval sebejistě.

„Ty se zase chováš, jako bys chtěl šukat mou sestru, ale já si nestěžuju.“

Zřejmě další den, ve kterém se Alexander White rozhodl chovat jako idiot.

Cítila jsem se divně, protože atmosféra začala být velmi nepříjemná. Peter a Olivia se smáli, avšak Alexander a Michael se na sebe dívali jako při souboji o to, kdo mrkne první.

Rozkošné.

„Nechovejte se jako děti,“ řekla jsem a rozpačitě se zasmála.

„Tak já... si jdu půjčit brusle. Jdete?“

„Mám si *půjčit* brusle?“ podivil se Xander a vydal se za mnou.

„Jako používány? Po někom, kdo už je nosil?“

„Tak víceméně kluziště funguje,“ odpověděla Olivia pobaveně. „To žiješ pod kamenem?“

Viděla jsem, jak White sevřel čelisti, a okamžitě mi ho začalo být líto. Věděla jsem, že některé věci, které byly pro většinu lidí normální, jsou pro něj úplnou novinkou.

„Už se to tak seběhlo, že mám v životě takový štěstí, že nemusím používat opotřebovaný věci,“ odvětil s drzým úsměvem.

„Můžu si tady koupit nový?“ zeptal se mě.

Prokrista.

„Prostě si ty brusle půjčíte. Xandere, jakou máš velikost?“ zeptala jsem se ho, zatímco jsem stála ve frontě.

„Nebudu si na nohu dávat něco, co dřív nosil někdo jinej. Na to zapomeň,“ odsekl a pak odhodil nedopalek, aby ho mohl sešlápnout botou.

„Xandere...“, začala potichu Lily. „Nedělej scény, prosím,“ dodala tak, abych to slyšela jen já a brunet stojící vedle.

„Buď budu mít nový, nebo na to zkurvený kluziště nejdu.“

Promnula jsem si rukama obličej a podívala se na ostatní. Všichni buď zadržovali smích, nebo měli překvapené výrazy, které říkaly: *Co to kurva je?*

„Xandere, promluvíme si?“ požádala jsem ho tiše.

„Prosím, mluv.“

„V soukromí.“

„To není třeba. Tví přátelé jsou mí přátelé. Jestli mě chceš přemlouvat, abych se do toho obul, tak to rovnou vzdej. Víš, kolik je tam bakterií? Co když to měl na sobě někdo s plísní na nohou? Ani náhodou, kruci. Hnusí se mi to a prostě to neudělám.“

Pobíhání naboso po univerzitním bazénu mu jaksí nevadilo.
Báječné.

„Dobře, tak prostě pojďme na pizzu,“ navrhl Peter. „Stejně je zima, Mike neumí bruslit a Ava je nemocná. Na kluziště se vykašleme.“

Podívala jsem se na Alexandera, který se ironicky usmál a pak přikývl. Snažila jsem se mu porozumět, ale jeho chování mě začínalo vážně rozčilovat.

Do pizzerie jsme šli pěšky. Všichni se bavili s Lily a ptali se jí na celý její život, jako by byla přinejmenším manželkou Justina Biebera. Já a Xander jsme byli zticha. Když jsem si všimla Michaela, který se smál absolutně nezábavnému Lilianinu vtipu,

protočila jsem panenky a pak vytáhla z kapsy telefon, na kterém jsem uviděla zprávu od Zaydena.

Zayden Williams: Poslal jsem ti e-mailem předběžný rozvrh. Snažil jsem se všechno zařídit tak, abys měla fajn vyučující a celkem rozumně rozplánovaný týden. Podívej se, jestli se ti to tak hodí, nebo jestli chceš něco změnit a dej mi vědět nejpozději zítra, abych to zařídil před oficiálním zápisem.

Já: Jak ty to vlastně děláš, že nás můžeš zapsat dřív?

Zayden Williams: Jsem předseda studentského parlamentu, takže se mi dostává různých výhod, například mám dovoleno zapsat se dřív. Jen musím poslat hotový rozvrh na studijní oddělení.

Já: Ale já nejsem předsedkyně studentského parlamentu.

Zayden Williams: Stačí, že já jsem, Roso.

Já: A jak jsi jim vysvětlil, že potřebuju být taky dřív zapsaná?

Zayden Williams: Nevysvětlil. Pošlu jim tvé jméno a rozvrh. Drby o mně jsou zajisté natolik znepokojující, že se mě pravděpodobně budou bát zeptat, kdo jsi. O zamítnutí mé vznešené žádosti už ani nemluvě.

„S kým si píšeš?“ vyzvídal White znuděně.

„Se Zaydenem. Domlouváme se na rozvrhu.“ Mávla jsem rukou.

Já: Paráda.

„Taky to musím s Charliem udělat,“ odpověděl.

„Co studuješ?“ zajímala se Harper.

„Medicínu,“ reagoval okamžitě.

Už nezněl tak nejistě jako včera, kdy byl ještě tím opravdovým, milým Alexanderem. Teď působil pekelně sebejistě. Pozér.

„Aha... To musí být těžký, co? Obdivuju výběr takovýho oboru.“

„Nijak zvlášť.“ Nonšalantně pokrčil rameny. „Ale díky.“

„Jakým doktorem se plánuješ stát?“ pokračovala blondýnka.

„Nejspíš kardiologem nebo kardiochirurgem, ale obecně si myslím, že cévní onemocnění jsou také velmi zajímavým odvětvím. Takže zvažuju i angiologii nebo cévní chirurgii.“

„Angiologie? To slyším prvně. Co to je?“ zeptal se Peter. Vypadal, že ho to zaujalo.

„Angiologové se zabývají prevencí, léčbou a diagnostikou onemocnění krevních a lymfatických cév. Je to dost podobný cévní chirurgii.“

Zanedlouho jsme už všichni seděli v pizzerii. Peter, Harper a Ava byli pohlceni Alexanderovými příběhy o různých lékařských případech (které jsem už znala), Michael a Olivia se zaměřili na Lily a poslouchali kvanta jejích příběhů z dospívání.

Unaveně jsem si prohlížela jídelní lístek a chtěla si už konečně objednat, ale všichni se ponořili do konverzace natolik, že si zatím ani nevybrali jídlo.

Cítila jsem vztek. Přestože jsem se snažila namluvit si, že nemám právo být naštvaná a že chování mých přátel je na sto procent v pořádku, protože chtějí jenom poznat mé sourozence, narsaná jsem prostě byla. Nemohla jsem si pomoci.

Začínala jsem chápat, proč se Lily cítila dost špatně, když jsem přijela do Anglie. Navíc jsem si vyčítala, že se chovám jako totální sobec. Nechtěla jsem být vytočená a fakt, že jsem byla, mě iritoval ještě víc.

Sice jsem nikdy nestála o to být v centru pozornosti, ale když jsem Harper a Avu viděla poprvé po čtyřech měsících a ony se mě ani nezeptaly na školu, ranilo mě to. Myslím, že to je to správné slovo.

Poslouchala jsem ty samé věci stále dokola a s každou minout mé rozhořčení stoupalo. Moji kamarádi se k Lily a Xanderovi chovali jako k bohům – a ke mně jako k duchovi.

Vzala jsem do ruky mobil a začala psát zprávu.

Já: Chci, abyste tu už byli:(

V té chvíli jsem byla natolik vzteklá, že jsem si opravdu pomyslela, že bych radši trávila čas s Charliem, Raidenem, Gabby, Shawnem a Zaydenem. Nechovali by se jako fanoušci, kteří potkali svého idola.

Charlie Valentine: Je všechno OK?

Charlie Valentine: Protože z tvé zprávy to zní, jako že ne.

Charlie Valentine: Já už taky chci být s tebou.

Já: Asi jsem prostě příliš velký sobec a myslela jsem si, že po mém návratu budu mé přátele víc zajímat.

Charlie Valentine: Co se děje?

Já: Nic, prostě zrovna poznali Xandera a Lily a Mike se už lepí na Lily a všichni jsou z nich úplně vedle a ke mně se chovají jako k duchovi. Nezeptali se mě doslova na nic. Už 10 minut. Cítím se špatně kvůli tomu, že jsem naštvaná, ale představovala jsem si to jinak. Sama nevím jak, ale jinak. Prostě mi to je líto.

Měla jsem výčitky svědomí, protože jsem na sebe myslela jen nerada, ale teď jsem to dělala. Spoléhal jsem na ubohé speciální ohledy a jednoduše jsem žárlila, protože Lily a Alexander budi-li větší zájem. Bolelo mě to, přestože jsem to chápala. Koneckonců, nebyla jsem pro ně ničím výjimečným, ale Alexander a Lily ano.

Charlie Valentine: To je úplně na hovno.

Já: Mám radost, že si rozumíš, ale tohle je zvláštní. Stýská se mi po tobě.

Charlie Valentine: Taký se mi stýská, květinco.

Charlie Valentine: Možná si to jen špatně vykládáš? Určitě mluví na vás tři, ale ty klasicky nic neříkáš a oni ano.

Já: Posledních pět minut řeší neúspěšnou operaci píštěle a psycho učitele Lily.

Charlie Valentine: No tak jsou debilní, nechápej mě špatně, fakticky nesnáším odsuzování lidí, když je dobře neznám, ale je těžký si o nich myslet něco jinýho.

Zamračila jsem se a věnovala pozornost jednomu slovu.

Já: Dobře?

Charlie Valentine: Ajj... to mi ulítlo.

Já: Mluvil jsi s nimi někdy?

Charlie Valentine: Ne.

Já: Charlie.

Charlie Valentine: No před tvými narozeninami jsem chtěl, aby taky přiletěli, ale navrhl jsem jim to příliš pozdě a řekli, že už mají jiné plány a nezávládnou to.

Podívala jsem se na všechny a stiskla rty. V hlavě jsem slyšela, jak mi říkají, že za mnou chtěli přiletět, ale letenky byly příliš drahé. Po chvíli jsem však zakroutila hlavou a uvědomila si, že se určitě cítili hloupě, když si vyslechli tak nákladný návrh. Taký bych to určitě odmítla.

„Tak co ta pizza?“ zeptala jsem se nakonec. „Jakou si vybereme?“

„Havaj,“ zareagoval bleskově Mike.

„Já chci nějakou s parmskou šunkou a rukolou,“ konstatoval Xander.

„Já se salámem,“ dodal Peter.

Naštěstí jsme si jídlo vybrali rychle a já jsem už o chvíli později mohla pít colu a poslouchat rozhovory ostatních.

Podívala jsem se na mobil a uviděla další zprávu od Charlieho.

Charlie Valentine: Nejsi naštvaná, že ne? Neznám tvý přátele a nechci je odsuzovat, ale tohle si o nich prostě myslím po celou tu dobu, co se známe, protože jsi sama říkala, že se váš vztah pokazil jen proto, že ses přestěhovala, a to není ani trochu normální. Neměl bych je urážet, ale jde mi prostě o to, abys věděla, že si zasloužíš to nejlepší zacházení, a nemá to být tak, že je pro tvé kamarády větší terno seznámení se s tvými sourozenci než tvůj návrat.

Charlie mi pletl hlavu. Anebo možná nepletl, možná mě jen přiměl uvědomit si, že mé myšlenky byly pravdivé? Cítila jsem, že můj vztah s kamarády ze střední šel do kopru, a obávala se, že po mém přestěhování se ještě zhorší, ale pravdou bylo, že během těch čtyř měsíců se se mnou snažili udržet kontakt jenom Olivia a Mike.

„Je všechno oukej?“ ujišťoval se tiše Xander, který seděl vedle mě.

„Jo.“ Přikývla jsem.

„Vůbec nemluvíš,“ všiml si.

„Prostě...“ pokrčila jsem rameny, „jsem vás poslouchala.“

„Pořád si píšeš se Zaydenem?“

„Ne, teď s Charliem.“

„Ó...“ Oči se mu široce otevřely a objal mě kolem ramen, což jsem považovala za znamení, že už mám odložit telefon a vnímat jejich konverzaci.

„A vaši kamarádi ze školy? Ti, kteří sem přiletí. Jak jste se poznali?“ zeptala se Ava.

„Já studuju s Charliem a on se odmalička kamarádí s Raidenem, takže takhle jsme se poznali. A protože rodiče Raidena se zase přátelí s rodiči Zaydena, tak nám ho představil,“ vysvětloval Alexander. „Lily nás zase seznámila se Shawnem a Gabby, protože jsou na stejném oboru. Takhle nějak se to sešlo.“

„To je super, že máte takovou partu. Určitě spoustu času trávíte spolu, když bydlíte blízko sebe,“ usoudila Harper a podívala se na svého bratra.

„Co já vím? Rosie, trávíme spolu spoustu času?“ zeptal se mě, takže teď všichni přenesli pohledy mým směrem.

„Asi jo, myslím... Hodně se spolu učíme a tak. Alexander taky často vaří, takže ostatní přichá-“

„Páni, ty vaříš,“ skočila mi do řeči Ava. „To je skvělý. Máš nějaký dobrý recepty?“

Seru na to.

Přesně tak vypadalo celé naše setkání. Všichni se zajímali o Alexandra a Lily a mně to po nějaké době přestalo vadit. Soustředila jsem se na pizzu, rozhovory jenom poslouchala a smála se různým historkám, které vyprávěli moji sourozenci, protože byly zábavné, přestože jsem je už znala.

Všechno bylo v pořádku a měla jsem radost z toho, že si vzájemně rozuměli a že Xander i Lily vypadali šťastně.

„Rosie, půjdeš se mnou na záchod?“ ozvala se najednou Liv.

„Jo, jasně.“ Kývla jsem hlavou a vstala.

Protáhla jsem se mezi ostatními, vydala se za brunetkou a dojedla poslední sousto své parmské pizzy. Milovala jsem tuhle pizzu (a milovala jsem, že ji Xander miluje taky).

„Harper a Ava jsou dneska takový krávy,“ zasténala Olivia, jakmile za námi zavřela dveře a já se opřela o stěnu.

Podívala jsem se na kamarádku, která si rozpustila culík, začala si česat vlasy a pohlédla na mě v zrcadle.

„Asi se jim oběma líbí Alexander a teď se o něj zvráceně přetahují,“ dodala.

„Ale Ava přece chodí s Loganem,“ připomněla jsem se svraštělým obočím.

„Ne,“ odvětila netrpělivě. „Rozešli se před dvěma týdny. Proč si myslíš, že tu Logan není? Najednou zničehonic onemocněl? Pořád se jen hádaj.“

„Cože? Proč se rozešli?“ vyptávala jsem se zmateně.

„Nevím, už delší dobu se hádali, ale teď je Ava vyloženě nesnesitelná. Pojď si sednout vedle mě, protože když jsi mezi nimi, nemůžu si s tebou ani popovídat. Na Avu kašli, všichni jí už mají dost. A Harper je Harper, bylo jasné, že se na Alexandera bude litpit. Lituju, že jsme ji vůbec brali s sebou.“

„Hmm...,“ zamumlala jsem a vzala si od Liv hřeben, abych si rozčesala vlasy. „Mikeovi se líbí Lily, co?“

„Nevím, asi jo. I když pro něj asi byla rána, když se jí zeptal na oblíbeného novináře nebo novinářku a ona mu odpověděla Liza Koshy.“

„Ta youtuberka?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Přesně,“ zasmála se. „Ale tak... Mike o ní hodně mluvil. Ví, že ty s ním být nechceš, takže víš... Hledá štěstí u tvýho dvojčete.“

„Bylo by to zvláštní, ale s Lily by se k sobě vlastně hodili,“ uznala jsem.

„Jo, možná.“

Zbytek setkání už probíhal lépe, protože jsem seděla vedle Olivie a řešily jsme samé blbosti. I tak jsem se ale cítila divně, když jsme se autem vraceli domů a Lily ne a ne sklapnout o tom, jak to bylo skvělé.

„Já je nemám rád a basta,“ prohlásil Xander. „Nemám v úmyslu se s nimi znovu setkat.“

No výborně.

„Proč?“ zeptala se udiveně Lily a já se na něj zvědavě podívala.

„Proto. Olivia byla ještě v pohodě, líbila se mi a tak, ale ty další dvě? Otravný jak svítiplyn. Počkat... Gabby volá na FaceTime na skupině,“ řekl a zvedl hovor. „Čaukyyy!“

Rychle jsem mrkla na displej a široce se usmála. Zamávala jsem rusovláscé i Charliemu a Raidenovi, kteří se právě přidali k hovoru.

„Tomu nevěřím! Rosie má řidičák?“ vykřikla Gabby.

„Když vidím, jak řídí, kladu si tu samou otázku,“ uchechl se White pobaveně, na což jsem já protočila oči.

„Kam jedete?“ ptala se zrzka zrovna v okamžiku, kdy se k hovoru připojil další člověk. „Ahoj, Zaydene!“

„Ahoj,“ zabručel.

Pohodář s radostí ze života jako vždycky. V naší partě byl Íjáček. Nebo trochu Králíček.

Podívala jsem se na něj na obrazovce – prohraboval si rukou vlasy a seděl na pohovce.

„Domů ze srazu s kamará... Sakra, Rosie, brzdi!“

Prudce jsem dupla na brzdu a podívala se na cestu, abych se ujistila, že na semaforu svítí červená. Byl asi půl kilometru před námi.

„Kristepane, nestresuj mě. Stihla bych zabrzdit deset tisícrát.“ Zakoulela jsem očima a dojela k semaforu.

„Co se to tam děje?“ zjišťoval Charlie.

„Rosie málem jela na červenou.“

„Kámo, ten semafor byl půl kiláku přede mnou. Ještě jednou budeš mít poznámky ohledně toho, jak řídím, a vystoupíš si. Půjdeš pěšky, safra.“

„Dobře řečeno,“ zasmál se Raiden. „Jak vám všem ubíhají vánoční prázdniny?“

Všichni začali vyprávět, co dělají doma a jaké mají plány na svátky. Všichni kromě Zaydena, který nám sdělil, že nemá v plánu nic velkého.

Soustředila jsem se na řízení, abych už nemusela poslouchat Alexanderovy komentáře. Zajela jsem do příslušné ulice a zaparkovala, přičemž jsem si všimla černého auta. Toho samého, o které se ráno opíral Grayson. Bylo mi do pláče.

„Kdo se to tady zase vyloupnul?“ divila se Lily cestou k domovním dveřím.

Nervózně jsem se rozhlížela kolem dokola s obavou, že za chvíli mohu spatřit známou tvář.

„Máte hosty?“ podivil se Charlie. „Koho tentokrát? Další sestřenice?“

„Ehm... Nemám tušení,“ zalhala jsem. „Táta mi nic neříkal,“ dodala jsem a otevřela dveře. „Jsme doma!“

„Konečně!“ uslyšela jsem Amyin hlas. „Rosie, přišel za tebou kamarád. Moc mu záleželo na tom, aby si s tebou promluvil, takže na tebe počkal. Přišel před chvílí.“

V ten moment mi začalo být horko, celé tělo mi ztuhlo a srdce mi začalo tlouct rychleji, zatímco Charlie a Raiden se něčemu smáli a Alexander s Lily se na mě zmateně dívali.

Do prdele. Amy pustila Graysona do našeho domu.

„Kurva. Rosanno, nemluv s ním,“ uslyšela jsem Zaydenův hlas v Alexanderově mobilu.

Prudce jsem se nadechla a viděla, jak z obýváku přichází Grayson s hrnkem v ruce. Po chvíli se opřel o stěnu a usmál se na mě, po čemž usrkl doušek nápoje, ze kterého ještě stoupala pára. Drze se na mě díval s vítězoslavným pohledem v očích. Řekl přece, že se ještě vrátí.

Chtělo se mi doslova vybuchnout pláčem.

„Rád tě zase vidím, Rosie,“ promluvil.

„Já tebe ne,“ odsekla jsem a mezitím ze sebe sundávala bundu a zimní boty. „Pojďme nahoru.“

Vytáhla jsem z kapsy mobil a znovu zapnula záznamník, poté jsem se vydala po schodech do druhého patra. Chystala jsem se nahrát každý ztracený rozhovor s ním a poslat to Zaydenovi. Kdysi byl Grayson můj problém. Kdysi byl konflikt Zaydena s otcem jeho problém. Jenže teď to byly naše společné problémy, a jestli si Williams tolik let nahrával veškeré konverzace se svým otcem, já si z toho hodlala odnést cenné ponaučení. Slyšela jsem, že všichni začali o něčem mluvit. Lily se ptala Amy, kdo to je, a ona odpověděla, že neví.

Posadila jsem se na postel a předstírala, že nejsem nijak rozhozená. Podívala jsem se na bruneta, který bez okolků vešel do mého pokoje a zavřel za námi dveře.

Stále mi připadalo neuvěřitelně zvláštní se na něj dívat.

Byl to jediný kluk, o kterém jsem si kdy myslela, že ho miluju. Byla jsem tenkrát raněnou teenagerkou a přišlo mi, že nic nedává smysl a že se proti mně spikl celý svět. Neměla jsem se ráda, nedokázala jsem být opravdu šťastná, ale s ním jsem se cítila milovaná, protože dřív jsem si připadala jako nikdo. A Grayson to začal měnit. Nyní jsem už věděla, že si zasloužím o hodně víc, ale tenkrát jsem si to nemyslela. Proto by lidé neměli být ve vztahu, když nemilují sami sebe a neznají svou hodnotu.

„Nechci ti pohledem na mě kazit náladu, Rosie,“ povzdechl si a posadil se naproti. „Ale ten rozhovor musíme dokončit.“

„Co chceš?“ zasyčela jsem lhostejně.

„Nic nemůže omluvit to, že jsem se choval jako kretén. Zasloužila sis jen to nejlepší a možná, že kdybychom se potkali v jiném období mého života, dopadlo by to líp –“

„Přeji k věci, Grayson,“ přerušila jsem ho.

„Vím, že už mi nevěříš, ale vidím, že ses zapletla do nějakých sraček. Dovol mi ti pomoci a řekni mi, co se děje. Kdo je Taylor Williams?“

Neklidně jsem polka a nevěděla, co odpovědět. Tušila jsem, že se Grayson vrátí, a hodně jsem o tomhle rozhovoru přemýšlela.

Musela jsem to zahrát tak, abych z něj vytáhla co nejvíc informací, ale abych sama neřekla nic, co by se neměl dozvědět Taylor. Graysonovi jsem nevěřila. Dokonce ani když se na mě díval tím dobrosrdečným pohledem a vraštil čelo tak, aby vypadal ustaraně. Nevěřila jsem mu ani trochu.

„Nikdo důležitý. Otec mého známýho z univerzity, kterej se z nějakýho důvodu rozhodl znepřijemňovat mi život. Do ničeho jsem se nezapletla.“

„Do prdele, Rosie. To nevypadalo, jako že to není nikdo důležitý,“ pronesl podrážděně. „Ptal se mě opravdu na všechno. Kurva, víš ty vůbec, kolik mi chtěl dát peněz za jakoukoli informaci o tobě? Takže mi neříkej, že ses do ničeho nezapletla.“

Byla jsem vyčerpáná a měla jsem chuť se rozbrečet. Možná jsem už Graysona neznala dobře, ale teď jsem mu věřila. Jenže ještě víc jsem důvěřovala Zaydenovi, který mě požádal, abych neříkala nic.

„Povídám ti, že jsem se do ničeho nezapletla,“ zopakovala jsem sebevědomě. „Nemám ani tucha, co po mně chce a proč se na mě upnul. Nevím, jaký má vztah se Zaydenem, nevím o něm nic. Taylor mi volá a zve mě k sobě na jejich rodinný obědy, tebe vyhrabal z vězení, ale já fakt do prdele netuším proč.“

„Nešiješ na něj nějakou boudu?“

Obvykle jsem byla příšerný lhář, ale teď jsem se hodlala chovat jako při přijímacích na hereckou školu.

„Co mám do prkenný ohrady šít na padesátiletýho týpka, který by mohl zabásnout kohokoli v celý zasraný Anglii? Ne že bych nevěřila vlastním schopnostem, Grayson, ale porazit bych ho mohla jedině v soutěži v pojídání hranolek.“

V tom bych vyhrála určitě.

„Prostě mám starost,“ zahuhňal a vstal ze židle. „Nic jsem mu nedal a nic jsem mu neřekl, kdybys snad měla pochybnosti.“

„Je magor, že chce moje nahý fotky? Mohl mě hezky poprosit a dala bych mu je zdarma, nemusel by ti platit.“

„To není vtipný. On opravdu vypadá jako prvotřídní psycho-
pat. Bojím se o tebe,“ řekl a přešel k oknu. „Vím, že mi nevěříš, a naprosto to chápu. Nepožaduju to po tobě po tom, jak jsem to podělal. Prostě... chtěl jsem ti říct, abys na něj dávala pozor a věděla, že po tobě něco chce. Já jsem ani neceknul, doslova ani slovo, ale... Prostě se zamysli, jestli každej bude na tvý straně a nevybere si prachy. Nemusíš mi říkat, co máš v plánu, ale... promysli si, jestli ti to za to stojí.“

„Grayson, já opravdu nic neplánuju,“ zasténala jsem. „Doslova nic. Já a Zayden spolu jen studujeme,“ odmlčela jsem se a zamyslela se nad tím, co všechno o našem vztahu ví jeho otec. „Jednou jsem zvedla Zaydenův telefon, když jsme spolu po párty usnuli, a jeho otec si nejspíš hned myslí, že spolu chodíme, nebo nějakou jinou kravinu, ale ve skutečnosti spolu vycházíme jen proto, že občas paří s mými sourozenci. To je všechno do slova a do písmene. A jeho otec... Nevím... Myslí si, že jsme přátelé a kujeme na něj pikle jen proto, že náš studijní klub začal spolupracovat s jiným právníkem než s ním. Je to kretén zahleděnej do sebe, kterej nemá v životě nic lepšího na práci než komplikovat můj život.“

„Proč jen máš takovou smůlu na chlapy?“ Odfřkl si a otočil se tváří ke mně. „Máš ráda problémy?“

„To už je můj kouzlo. Ještě něco, nebo už jdeš? Protože nechci být neomalená, ale... nemám náladu na tvou společnost.“

„To je všechno,“ odvětil a přistoupil blíž. „Rosanno... Věř mi, nebo ne, ale když jsem tě zradil, byl jsem ve stavu, ve kterém jsem nic nezvládal. Miloval jsem tě a lituju toho, co se stalo. Omlouvám se za všechno a do konce života ti budu vděčněj, že jsi nenapráskala Ginu.“

Trochu mě obměkčil, ale ostražitost jsem neztratila. I když se na mě díval zářícíma očima a mé srdce bilo jako splašené, protože Grayson byl mou první láskou. Zmoudřela jsem a pamatovala na to, že Taylor se může uchýlit k čemukoli. Dokonce i k odposlouchávání. Proto jsem až obsesivně nespouštěla zrak z jeho rukou – viděla jsem příliš mnoho filmů. Navíc jsem se chystala prolézt celý obývací a každé místo, kde Grayson strávil byť jen vteřinu.

„Opakuju, že jsem nevěděla, že jsi tam byl s Ginou,“ odpovídala jsem sebevědomě.

Nepůjdu sedět za zatajování pravdy.

„Věděla jsi to.“

„Jak asi, do prdele? Nevěděla jsem to a věř mi, že kdybych to věděla, tak by tvoje sestra skončila v lochu stejně jako ty. A teď vypadni.“

Grayson na mě vrhl pohled, ze kterého se mi chtělo trochu brečet, ale to se mi chtělo skoro pořád, takže to vlastně nic neznamenalo. Foley nakonec zamířil k východu a já se vydala za ním.

„Prostě na sebe dávej pozor, Rosie,“ řekl tiše, pak si přetáhl kapuci přes hlavu a odešel.

Zavřela jsem za ním vchodové dveře a potom vytáhla z kapsy telefon. Ukončila jsem nahrávání a o vteřinu později soubor poslala Zaydenovi. Pak jsem se vydala do obývacího, kde už všichni seděli a čekali na mě.

„Kdo to byl, co chtěl a proč sakra začal Zayden vyšilovat, když sis s ním šla promluvit?“ zeptal se Xander.

Přiložila jsem si prst ke rtům, čímž jsem jim naznačila, že mají být potichu. Detektiv Rose Denise zahajuje akci.

Všichni se na mě dívali, jako kdybych spadla z Marsu, když jsem na kolenou prohlížela každé místo, kam mohl Grayson umístit štěnici. Alexander se do toho vžil natolik, že začal dělat to samé.

„Co to děláme?“ pípla Amy.

„Kde byl?“ hlesla jsem neslyšně.

„Jen tady a v kuchyni. Přišel doslova pět minut před tebou,“ zašeptala mi do ucha. „Sledovala jsem ho, protože se mi zdál podezřelý.“

„Protože zatraceně je. To byl Grayson.“

„Panebože! Ten Grayson?“ zeptala se už nahlas a postavila se. „Ježiši, pustila jsem k nám domů banditu. Jdu se podívat, jestli neukradl přibory. Jsou přece v rodině tak dlouho.“

„Tak co, sakra?“ rozčiloval se Alexander. „Vysvětlí nám už konečně někdo, kdo to je Grayson? A proč se už deset minut plážíme po podlaze?“

Povzdychla jsem si a posadila na pohovku. Tohle nejspíš není akční film a můj ex v mém domě určitě nenasadil odposlech na příkaz muže, kterého se snaží zabásnout jeho vlastní syn.

„Vysvětlím to,“ slibovala jsem tiše. „Pojďme ke mně.“

Vyprávění o Graysonovi nebylo příjemné, takže jsem to pro Xandera a Lily shrnula. Zaměřila jsem se jen na to nejdůležitější a několik faktů jsem vynechala.

Sourozenci mě nepřerušovali, věděli, že to je pro mě těžké téma. Poslouchali mě a smutně na mě koukali, což mě dráždilo. Nechtěla jsem ze sebe dělat oběť, protože jsem si myslela, že velká část viny byla i na mé straně.

„Takže tak...“ Promnula jsem si obličej. „To je všechno. Říkal jsem, že nejsem úplně svatá. Bylo to náročné období a tak.“

„Každý z nás měl ve svém životě období na hovno,“ poznamenal Alexander a smutně se na mě usmál. „Víš, já horší náladu dodnes řeším tím, že chodím pařit na večírky, takže jsem ten poslední, kdo by tě měl soudit. Je to o to smutnější kvůli tomu, že jsi byla tak mladá. Ale nejdůležitější je, že jsi měla lidi, kteří tě z toho vytáhli.“

„Já taky udělala pár chyb,“ dodala Lily. „Na gymplu jsem v opilosti způsobila nehodu a... Nikomu se nic nestalo, ale... Ano, všichni děláme zpropadený chyby a musíme být vděční, že jsme si z nich nakonec něco odnesli a že nedošlo k nějaký katastrofě.“

„Nikdy ses o tom nezmínila,“ odpověděla jsem překvapeně.

Sklopila zrak a pokrčila rameny. Alexander ji objal paži a tiše vzdychl.

„Není to něco, na co bych byla pyšná, chápeš? To hlavně proto máme řidiče. Xander se pak dlouho bál nastoupit do auta, raději jezdí s profesionálními řidiči... Já taky.“

„Měli jste mi to říct.“ Povzdechla jsem si a podívala se na bratra. „Pak bych věděla, že s váma mám jezdit opatrněji. Byla to vážná nehoda?“

„Teď už to je v pohodě. No... Oba jsme byli v nemocnici, ale po pár dnech nás propustili,“ vysvětlil White. „Lily za to nenesla žádný následky, protože víš... rodičům se to povedlo nějak zařídit. Nebyla namol, ale jo... Vypili jsme předtím hodně šáňa a mysleli si, že už může řídit. Byla to hloupost. Každý prostě dělá chyby. Je normální, že se za to stydíme, ale věř mi, že nám můžeš říct všechno.“

Přikývla jsem a zvedla zvonící mobil, na kterém jsem viděla, že mi volá Zayden.

Pohled Lily a Alexandera také mířil nejprve na displej, pak se podívali na mě.

„Takže... Asi už přišel tvůj táta a já jsem se s ním měl dneska dívat na *Star Wars*, tak už půjdu...“ oznámil Alexander a vstal z postele.

„A já půjdu zkontrolovat, jestli nejsem ve vedleším pokoji,“ dodala pobaveně Lily a také se zvedla. „Popřej ode mě Zaydenovi sladký sny.“

Zakoulela jsem očima a počkala, až odejdou z pokoje. Pak jsem Zaydenovi zavolala zpět. Přikryla jsem se dekou, protože i přes oblečení mi najednou byla zima.

„Ahoj, Roso. Poslechl jsem si tu nahrávku,“ začal.

„A?“

„Můj slovník neobsahuje dostatek slov na to, abych mohl vyjádřit, jak dobře sis s tím poradila. Jsem na tebe zatraceně hrdý.“

Usmála jsem se pro sebe, protože je hezké být doceněná. Také jsem si oddechla úlevou, protože až do té chvíle jsem si nebyla jistá, jestli jsem tu situaci s Foleym opravdu zvládla dobře.

„Ještě pořád jsem vystrašená.“

„Nebuď, Roso. Jestli byl můj otec fakt natolik zoufalý, že chtěl tvé nahé fotky, tak to znamená, že na tebe nemá kurva nic. Nicméně ta nahrávka se nám bude hodit.“

„A Grayson? Co si o něm myslíš?“

„Vážím si ho za to, co dnes řekl. Přes to všechno zněl věrohodně.“

„Ale...?“ zeptala jsem se. Věděla jsem, že musí být nějaké *ale*.

„Ačkoli bych mu i tak jednu vrazil.“

Takže tak. Nebylo to žádné *ale*. Bylo to *ačkoli*.

Zasmála jsem se a zachumlala se do deky ještě hlouběji.

„Bylo to strašně stresující.“

„Vím. Věř, že pro mě taky. Báł jsem se, že mu budeš příliš důvěřovat.“

„Řekl jsi mi, že mu nemám nic prozrazovat.“

„A kdybych ti řekl, že máš skočit z okna, tak bys skočila?“ zeptal se pobaveně.

„Mám zapojit selskej rozum, nebo nad tím filozofovat?“

„Nejdřív selský rozum, potom filozofie.“

„Selskej rozum praví, jdi do prdele. A filozofie...“ Zamyslela jsem se. „Přihlédnou-li k tomu, jak na mě křičíš, když nemám čepici a ležím na studený střeše, soudím, že bys mi nenařídil skákat z okna, pokud by to třeba nebylo nutný a nezemřela bych, kdybych zůstala. Je tedy možný, že bych skočila. Ano, nejspíš bych to udělala.“

Jako odpověď jsem uslyšela Zaydenův smích, který jsem tak zbožňovala. Opravdu zbožňovala. Nesmírně jsem si ho vážila, protože jsem nevěděla, kdy ho uslyším příště.

„To znělo opravdu působivě.“

„Vidíš? Ty mi nikdy neříkáš něco tak milýho.“

„Mám ti říct něco, co ti zlepší náladu?“

„Do toho, Zayi.“

„Devon spí každou noc s dárkem od tebe, aby mu ho v noci nikdo nesebral. Zkoušel jsem, jak bedlivě ho hlídá, a když jsem mu ho chtěl vzít, kousl mě do ruky.“

Při té představě jsem se hlasitě zasmála. Musela jsem přiznat, že mi to opravdu zlepšilo náladu. I když později jsem si uvědomila, že rozhovory se Zaydenem mi zlepšovaly náladu samy o sobě a že jsem ho skutečně s lehkou nejistotou mohla nazvat někým blízkým. Někým, na kom mi do určité míry záleženo.

Cítila jsem, že i pro něj jsem se stala podobně blízká. Poslouchala jsem, jak mi vypráví, že zítra pojede k rodičům a zůstane

tam až do odletu do Chicaga. Neměl z toho radost a neměl náladu na delší setkání s otcem.

Povídal mi o tom a já z něj nemusela nic tahat. Stejně jako on ze mě nemusel vytahovat informace o tom, jak jsem strávila den. Bylo to tak přirozené, jako bychom byli nejlepší přátelé a každý den řešili, co se u nás dělo.

A to nevěštilo nic dobrého.

KAPITOLA 3

Břicho mě ze smíchu až bolelo, protože tak to se mnou prostě bylo. Nejvíc se mi chtělo smát, když mělo být ticho.

Displej na troubě ukazoval pátou ráno a vytočený táta stál s mixérem v ruce a celým obličejem od mouky v kuchyni poté, co mixování na nejvyšší stupeň nevyhodnotil jako špatný nápad.

Na padesátiletého muže s lehkou nadváhou, v kožichu a od hlavy až po pas celého v bílém prášku, byl vskutku zábavný pohled.

„Dvěma spratkům se zachtělo piškotu,“ vztekal se a otíral si dlaněmi tvář, zatímco se s ním Lily fotila a zeširoka se usmívala. „Za chvíli ten tvůj iPhone poletí do týhle misky a dostane od mixéru pěknou masáž.“

„Klídek, tati, ze vztekání jsou vrásky,“ zasmála jsem se a vyskočila na linku, během čehož jsem se praštila hlavou o kuchyňskou skříňku.

Někdo na mě uvalil kletbu. Na mě a na mou hlavu. Nejspíš Taylor Williams. Zaječela jsem bolestí, ale má rodina mě naštěstí podporovala. Kdykoli se něco dělo, našla jsem v ní oporu.

„Sklapni, probudíš Xandera,“ zasyčela Lily.

Tak tohle byla má podpora.

Dvacátého čtvrtého prosince čili dvacáté narozeniny Alexandra. Při pomýšlení na ně jsem cítila nadšení. Pro bratra jsme připravili narozeninový dort, navíc jsme měli i dárky a překvapení.

Překvapením byl Raiden Branson, který mi zavolał a stěžoval si na to, jak hloupý byl nápad jet na svátky za rodiči. V New Yorku nikoho neznal, rande s holkou z Tindru skončilo totálním fiaskem a rodiče pořád pracovali, takže byl neustále sám.

Šla jsem tedy za tátou a Amy a o půlnoci jsem stanula na prahu jejich ložnice tak, jak jsem to dělala před deseti lety, abych jim sdělila, že ráno potřebuju do školy kostým chobotnice. Nyní jsem je podobně nejistě informovala o tom, že se k nám na svátky připojí ještě jedna osoba.

„Určitě to šeptání k něčemu bude, když táta za chvíli zase zapne mixér.“ Protočila jsem panenky.

Chlápek se na mě podíval a intenzivně se zamyslel.

„Pojďme do garáže.“

Bylo minus sedm, v garáži možná pět nad nulou a my jsme pro Alexandra dělali dort. Stála jsem tam v čepici a šále a poslala svou fotku Zaydenovi. Čekala jsem, že mě pochválí za výběr teplého oblečení.

Zayden Williams: Kup si vitamín B na ten prasklý koutek?

Ou. To zabořelo.

V zimě jsem vždycky měla příšerně suchou kůži a teď i rozpraskaný koutek, ale až Zayden mě upozornil na jeho viditelnost, což mě zaskočilo. A zamrzelo. Do té doby jsem si říkala, že to určitě přijde jen mně, že prostě jen teď nemám nejlepší pleť. Williams mi ukázal, že to tak vůbec není.

„Tati, máme doma béčko?“

„Ne.“

Podívala jsem se dolů na mobil, kde se objevila další zpráva.

Zayden Williams: Kde jsi v 5 ráno? Jsi střízlivá?

Byla jsem dospělá a tak dále, proto mě předchozí komentář urazil a schovala jsem telefon do kapsy. Podívala jsem se na Lily, která právě do mísy přidávala ingredience na krém.

„Rosie, zavolej Raidenovi a zeptej se ho, v kolik tu bude.“

„Oukej.“ Kývla jsem hlavou.

Vybrala jsem příslušné číslo a přiložila telefon k uchu, načež jsem začala chodit po garáži. Trochu jsem se bála, kolik to bude stát, protože teprve nedávno mi došlo, že mám přece britské číslo. A mezinárodní hovory stály miliony. K osvětlení došlo, když jsem ukončovala hovor se Zaydenem a všimla si, že trval třicet minut. V tu chvíli mě polil studený pot a vynervovala jsem se natolik, že jsem pak nemohla usnout.

„Ano?“

„Ahoj, Raidene. Přistáli jste už?“

„Jo, už jedu taxíkem. Měl bych přijet zhruba za patnáct minut.“

„Oukej, čekáme na tebe. Jsi unavený? Máš hlad?“ ptala jsem se rychle, protože s každou minutou se hovor prodražoval.

„Ne, všechno je v poho. Jedl jsem a spal v letadle.“

„Oukej, těšíme se.“

Ukončila jsem hovor a uviděla další příchozí na FaceTime. No co, za spojení přes internet se neplatí, takže jsem to klidně mohla zvednout.

„Za chvíli tu bude Raiden, půjdu před garáž a počkám na něj,“ oznámila jsem tátovi a sestře a bez čekání na odpověď vyšla ven, abych mohla hovor přijmout.

„Co je?“

„Proč nespíš?“ začal na úvod.

Posadila jsem se na schody, kde na mě svítila pouliční lampa.

Ještě pořád bylo šero a příšerná zima, navíc mi mrzl zadek. Podívala jsem se na displej a všimla si, že Zayden leží v posteli bez trička.

„Alexander má narozeniny, děláme mu dort, než se vzbudí. A taky čekáme na Raidena.“

„Na Raidena? Proč ksakru?“ zkřivil obočí.

„Přijede už dneska, protože nějak nemohl vyjít s rodiči,“ vysvětlila jsem mu a Williams na mě zakoulel očima. „Co to bylo?“ zeptala jsem se pobaveně.

„Nic.“

„Chtěla jsem ti říct, že seš blbeček, protože mě upozorňuješ na prasklej koutek. A teď na mě ještě koulíš očima.“

„Nekoulím na tebe očima a zánět ústního koutku je důsledkem nedostatku vitamínů. Měla bys to vědět, když se tvůj bratr i tvůj kamarád stanou lékaři. Měla bys být vděčná, Rosanno. Nemyslíš si snad, že mít starost o tvůj organismus a dostatečné množství vitamínů v něm je šlechetné? To je upřímná starost, žádná zlomyslnost.“

„Jsi zhulenej nebo opilej,“ usoudila jsem při pohledu na jeho pobavený pohled.

„Jo, zapálil jsem si. Bod pro tebe za všímavost,“ uznal a následně odvrátil pohled směrem za zvukem otevíraných dveří. „Co se děje? Říkal jsi, že jsi unavený a půjdeš spát,“ reagoval na někoho.

„A teď spát nechci,“ ozval se Devon. „Přál bych si, aby už byly Vánoce a mohl jsem ten dárek otevřít. Můžu si k tobě sednout?“

„Hmm... Pojď,“ souhlasil a poposunul se na posteli. „Zrovna mluvím s Rosie. Chceš ji pozdravit?“

S Rosie.

Pousmála jsem se a uviděla kluka, který si lehl vedle Zaydena a opřel se o něj, aby viděl na obrazovku a mohl mi s širokým úsměvem zamávat.

„Ahoj, Rosie.“

„Ahoj. Jak se máš? Povídáš, že už se nemůžeš dočkat Vánoc?“

„Ano. Nemůžu se dočkat, až otevřu dárek od tebe. Ty jsi už dostala dárek od Zaydena a ode mě?“

„Devone, sakryš,“ osopil se na něj Zayden a já staženým obočím zakrývala úsměv.

„Proč se zlobíš?“ zeptal se.

„Jaký proč? Dárky nosí Santa, ne my.“

Usmála jsem se od ucha k uchu, když jsem slyšela, že pro mě má Zayden dárek. Potěšilo mě to a nadchlo určitě víc, než by mělo. Dala jsem si na hlavu kapuci, protože na samotnou čepici příliš mrzlo.

„A co dostanu?“ ptala jsem se s nadšením.

„Symbolické dárky. Pro tebe a tvé sourozence.“

To už tak impozantně neznělo. Ne kvůli té symboličnosti, ale protože byly i pro Alexandera a Lily. I tak jsem se stále zešířila a začínala mít z těch svých myšlenek výčitky svědomí.

„Pro tvé sourozence jsme se Zaydenem koupili jen tak něco, ale pro te-“

„Devone, přestaň,“ utnul ho bratr. „Budeme už končit, protože jinak někdo všechno provalí.“

„Ne!“ vykřikl s úsměvem a vzal mu mobil. „Rosie, dneska mě Zayden vzal do trampolínového parku. Nedokážeš si představit, jak je to místo skvělé. Bylo to opravdu úžasné.“

Pohled na Zaydena Williamse v trampolínovém parku bylo něco, o čem jsem snila. S úsměvem jsem se dívala na šťastného Devona a jeho staršího bratra, který vypadal poněkud zahanbeně.

„To je bezva. Víš, že v Chicagu máme sníh? Až přiletíte, tak pro tebe naplánuju různý hry. Uplácáme sněhuláka a půjdeme sáňkovat.“

„Moc se na ten výlet těším, přestože se bojím létání,“ prohlásil šťastně. „A dívej, Rosie, co se mi stalo.“ Vzdychl a zvedl svou ruku, aby mi ukázal ránu na lokti.

„Jauvajs. Co jsi dělal?“ zkrivila jsem tvář.

„Spadl jsem a mám to i na kolenech a loktech. Ale moc to nebolí. Zayden si zase poranil krk,“ oznámil a starší Williams okamžitě otevřel oči dokořán.

Ještě než stačil promluvit, Devon ukázal na cucflek připomínající svým tvarem a barvou malinu.

Okamžitě jsem se začala cítit podrážděně. Bez jakéhokoli důvodu. Vůbec jsem nežárlila, protože jsem nechtěla a ani neplánovala bližší vztah se Zaydenem. Prostě mě to otrávil. Jen tak.

Uměle jsem se usmála při pohledu na zmateného Zaydena a kluka, který se díval na jeho cucák. To je ale komedie, kurva.

„Jak hrdinský, že Zayden tohle toleruje,“ zasmála jsem se.

„Do prdele, Devone,“ zakřičel Zayden. „Jdi na chvíli do svého pokoje, musím si s Rosannou promluvit.“

„O čem? Proč u toho nemůžu být?“

„Vlastně už i tak musím končit,“ odpověděla jsem rychle. „Devone, dej mi vědět, jestli se to Santovi povedlo, nebo jestli to úplně pokazil.“

„Roso...“

„Nějak se mi to seká.“ Zamračila jsem se.

„Devone, jdi k sobě, fakt. Opravdu si musím s Rosou popovídat.“

„Říkal někdo z vás něco?“ zeptala jsem se a ťukala prstem do mikrofonu, aby mě neslyšeli zřetelně. „Haló? Debilní internet,“ řekla jsem před ukončením hovoru. „Jdi do prdele,“ jsem dodala až po skončení hovoru.

Nasraně jsem zapnula režim letadlo, kdyby snad Zaydena napadlo mi znovu volat. Mohl si spát, s kým chtěl, ale pokud se

začne vměšovat do mých vztahů s ostatními, pěkně si to u mě podělá.

Chodila jsem sněhem a skákala tak, abych vytvořila nápis *vše nej*. Rozčílila jsem se natolik, že má energie stoupla, a teď jsem si ji vybíjela na sněhu.

Můj vztah se Zaydenem byl prostě divný. Hodně jsme si telefonovali, občas jsme si psali, věděli jsme o sobě věci, které ostatní ani netušili, ale nechtěla jsem s ním být. Nechtěla jsem teď žádný vztah, necítila jsem takovou potřebu a už vůbec jsem nechtěla začínat další vztah, kterého bych pak litovala. Avšak držení si odstupu nebylo lehké. Vytácel mě do běla a považovala jsem ho za toho posledního, s kým bych chtěla tvořit pár. Byl to idiot, který se k ostatním choval bez respektu či posměvačně. Býval agresivní a nic mu nebránilo v urážení jeho okolí (včetně mě). Jenže současně říkal věci, které mě hřály u srdce, třeba abych nosila čepici, ptal se na to, jaký jsem měla den, nebo mi naplánoval rozvrh hodin. Někdy jsem měla pocit, že přes to přese všechno byl tím, za kým bych šla s problémem.

Zpočátku jsem ty jeho výroky o loajálnosti nebrala příliš vážně, ale teď jsem měla dojem, že ukrýt mrtvolu by mi pomohl jenom Zayden. Mohla jsem si stěžovat, jak ho mám dost, ale při každém zazvonění telefonu se mi v hlavě objevila vzrušující myšlenka, že to může být on. Mohla jsem si namlouvat, že naše rozhovory nemám ráda, ale stejně jsem pak usínala s mobilem u ucha.

Líbilo se mi se s ním přátelit, ale současně jsem měla v hlavě náš polibek, to, jak mě objímal, a další gesta, ze kterých jsem měla motýlky v břiše a srdce mi bilo jako splašené. Pak jsem si ale vždycky vzpomněla, že na večírcích se líbal s každou druhou a navíc spal s mou sestrou.

A vzpomněla jsem si, že právě teď měl na krku cucflek.

„Zasranej debil,“ zamručela jsem si pro sebe. „A to mi bude dělat přednášky, že se k němu chovám jako k ostatním. Že se k němu během spánku tisknu, ale pak jdu za jiným. Že se líbám s ním, ale pak s někým jiným. Hadr káře onuci, kurva.“

Zaydena Williamse jsem měla totálně někde.

Podívala jsem se na auto, které se zrovna zastavilo před naším domem, a zešíroka jsem se usmála, přičemž jsem Zaydena Williamse konečně dostala z hlavy.

Vyкроčila jsem směrem k autu a ani trochu nemyslela na Zaydena s cucflekem na krku.

„Raidene,“ řekla jsem s úsměvem při pohledu na kluka, který vypadal úplně jinak než Zayden, na kterého jsem už vůbec nemyslela (a který měl na krku cucflek).

„Jsem rád, že tě vidím,“ odpověděl s veselým úsměvem a obejmul mě. „Mnohokrát děkuju za pozvání. Tak moc se těším na svátky s vámi. A na Alexanderovy narozeniny. Mám pro vás všechny dárky a pro Xandera ještě navíc narozeninový. Pomůžeš mi to odnést dovnitř?“

„Jo, jasně, jenom musíme být jako myšky, protože Xander ještě spí. Nám jsi dárky kupovat nemusel.“

„Prosím tě. Není to nic velkého, chtěl jsem vám tím poděkovat za pozvání,“ řekl a řidič mezitím otevíral kufr.

O chvíli později jsme vše vnesli do domu a já začala Raidenovi připravovat čaj, během čehož se šel přivítat s Lily a mým tátou.

„Co jsi koupil Alexanderovi?“ zeptala jsem se tiše Raidena, když se vrátil.

Teď jsme seděli v mém pokoji, kde brunet popíjel nápoj, ze kterého se ještě kouřilo.

„Hodinky. Rolexky.“ Pokrčil rameny. „Ne nějaký nejlepší model, ale kdysi jsem takový měl a vím, že se mu líbily.“

Z Vánoc jsem byla trochu vystresovaná, protože jsem věděla, že si všichni z party koupili šíleně drahé dárky, na které jsem já prostě neměla. I přestože jsem věděla, že to nikomu nebude vadit, tak mi bylo divně. Ještě více mě však stresovalo to, jak na to bude reagovat můj táta. Nejvíc jsem se bála, aby se kvůli tomu necítil trapně.

Pravda byla nicméně taková, že kdybych chtěla, mohla bych všem koupit drahé dárky. Dostala jsem totiž velmi štědrý obnos od Jaspera Whitea, ale ten samý den jsem ho vrátila. Ty peníze mi nepatřily. Byla jsem dostatečně nesvá z faktu, že mi ten mizerá platil studium a ubytování. Obdržení tak vysoké sumy mě spíš vyvádělo z rovnováhy, než těšilo, proto jsem se rozhodla pro dost skromné dárky. Opravdu jsem se snažila, ale teď jsem začala mít pochyby.

Jak jen by někdo mohl docenit hezkou mikinu z obchodáku, když od někoho jiného dostane luxusní hodinky?

„A co ty?“ zeptal se se zájmem. „Co jsi mu koupila?“

„Ehm... Kuchařky, o kterých říkal, že je chce. A taky mikinu a spolu s Lily jsem vyrobila zavařovačku s kartičkami na každý den v roce a na každý je napsaný něco hezkýho. Víím, že to je ubohý, ale chtěla jsem, aby dostal něco roztomilýho. Je to hodně blbý?“

„Ne. Myslím, že to je skvělý,“ odpověděl a opíral se o opěradlo židle. „Co je na těch kartičkách?“

„Jsou ve čtyřech barvách a každá označuje jinou kategorii. Na modrých je nějaký citát, na růžových, proč je Alexander úžasnej, na žlutých názvy písní, který si má pustit, a na oranžových náhodný věci, většinou vzpomínky nebo vtípky. Když to popisuju, tak to zní víc trapně, než když jsem to vyráběla. Ale já koneckonců dělám trapný dárky ráda.“

„To není trapný, sám bych takový dárek chtěl.“

„Připravím ti něco podobnýho,“ odpověděla jsem s úsměvem od ucha k uchu.

Anebo ti dám dárek Zaydena Williamse, který má na krku cucflek. Ať mu ta jeho coura udělá obálky „Otevři, až...“.

O chvíli později dodělali Lily a můj táta dort. Vypadal krásně. Byl to patrový dort z piškotového těsta, na kterém bylo naaranžované ovoce a do něj zapíchané svíčky.

Amy se zrovna vrátila z noční směny v nemocnici, kde pracovala jako zdravotní sestra, takže jsme se všichni přemístili do pokoje pro hosty.

Otevřela jsem potichu dveře a vešla dovnitř, kde jsem hned uviděla a uslyšela spícího a tiše pochrupujícího Alexandera.

„XANDER MÁ NAROZENINY,“ začal hlasitě táta bez toho, aby počkal na ostatní. Když jsme se k němu přidali, vystřelil konfety, aby se zlaté hvězdy rozptýlily po celém pokoji.

Xander se v mžiku ulekaně probudil, zvedl se do sedu a překvapeně se na nás díval. Nejdřív vůbec nedokázal pojmout, co se děje.

Zpívala jsem se širokým úsměvem a viděla, jak se na jeho obličej objevuje čím dál tím větší údiv. Protřel si oči a po chvíli jeho pohled padl na Raidena.

„Co se to sakra děje?“ žasl a nemohl se ubránit úsměvu.

„Něco si přež a sfoukni svíčky, Xandere,“ řekla Lily, která před ním stála s dortem, na kterém bylo přesně dvacet svíček.

Stále ještě zaskočený Alexander na chvíli přimhouřil oči a pak do plic vtáhl dostatek vzduchu na to, aby se mu povedlo sfouknout všechny svíčky naráz.

„Jsem v šoku. Sakra, sakra, sakramentsky vám děkuju,“ začal bratr a vstal z postele. „Co tady děláš ty?“ zeptal se Raidena.

„Přiletěl jsem na den Alexandera Whitea,“ odpověděl, přišel k němu a objal ho. „Ať se ti vše splní, Xandere.“

Dívala jsem se na ně a Amy mezitím všechny fotila. Pak k Alexanderovi, jehož oči zářily štěstím, přišel můj táta, z čehož jsme já i Lily už skoro bulely.

„Xandere, ze všeho nejdřív ti přeju, abys všechno i nadále tak zvládal,“ začal, „abys byl šťastnej a abys vše v životě dělal pro sebe, a ne pro ostatní. Abys byl stále tak veselej kluk a aby se ti splnila všechna přání, protože si to zasloužíš. Jsi šikovnej a inteligentní a vím, že si se vším poradíš.“

Alexander neodpověděl, pouze tátů objal a setřel si slzu, která mu tekla po tváři.

Nepotřebovala jsem víc k tomu, abych se rozbrečela taky.

Přála jsem Alexanderovi jako poslední, což bylo nejlepší, protože nás už nikdo neposlouchal. Lily krájela dort a najednou se každý stal expertem na to, jak to má dělat.

„Všichni už ti vlastně popřáli to, co je nejdůležitější,“ řekla jsem neobratně, čemuž se White zasmál. „Takže štěstí, radost, splnění přání, Xandere... Abys byl na sebe hrdej a nikdy neměl pocit, že něco děláš nedostatečně dobře. A abys pařil jen kvůli dobrý zábavě, a ne kvůli zapomínání smutku. A nevím...,“ zadrhla jsem se a přemýšlela. „Prostě všechno nejlepší, protože si zasloužíš všechno, co je nejlepší. Opravdu.“

„Mám tě rád, Rosie,“ zašeptal a objal mě. „Jako skutečnou sestru. Nedokážeš si představit, jak moc jsem šťastnej, že ses objevila v mém životě. Jsem za tebe tak vděčnej. Tohle jsou s jistotou ty nejlepší narozeniny v životě.“

Privřela jsem oči a snažila se zadržet slzy, když jsem ho objímala. Bylo to zvláštní, ale opravdu jsem si připadala dobře. Už dlouho jsem se necítila takto upřímně šťastná, vůči všemu jsem byla nastavená prostě tak nějak neutrálně. Nebyla jsem ani smutná, ani šťastná. Svůj život jsem až dosud pokládala za obyčejný, průměrný, ale teď jsem ho s každým měsícem začínala mít čím

dál tím víc ráda. Věděla jsem, že velkou roli v tom hráli mí sourozenci.

Sourozenci, Charlie... Vlastně všichni z naší party. Dokonce i Zayden (ten s cucflekem na krku, na kterého jsem vůbec nemyslela).

O chvíli později jsme už seděli v obýváku, kde Xander rozbaloval dárky. Z každého měl velkou radost, ani ne tak ze samotného jeho obdržení, ale spíš z toho, že si na něj všichni vzpomněli a snažili se.

Zamračila jsem se, když jsem ode dveří uslyšela zvonek.

„Líbí se ti?“ zeptal se Raiden Alexandra, který právě rozbaloval hodinky. Můj táta šel mezitím otevřít.

„Víš dobře, že jo, Bransone,“ odvětil se smíchem.

„Vím, ale chci to slyšet od tebe, White.“

„Líbí se mi kurevsky moc,“ zasmál se a natáhl ruku jeho směrem. „Zapni mi je.“

„To není náramek, aby sis s tím sám neporadil. Nicméně že mám dobré srdce...“

„Rosie! Pro tebe!“

Srdce mi začalo bít rychleji, protože jsem si okamžitě pomyslela, že to je Grayson. Měla jsem prostě schízu a neustále jsem na něj myslela. Na něj a na Taylora. Kvůli těm dvěma jsem trpěla únavou a nespavostí.

Vystresované jsem se vydala chodbou, kde jsem po chvíli při pohledu na kurýra vydechla úlevou.

„Dobrý den,“ začala jsem.

„Dobrý den. Balíky pro vás. Tady to, prosím, podepište.“

Rychle jsem podepsala dokumenty a přinesla domů tři krabice.

Všichni vypadali dost zvědavě, když jsem je začala rozbalovat.

„Jsou od Zaydena. Jeho bratr mi řekl, že nám poslali dárky,“ vysvětlila jsem a vyndala svátečně zabalené balíčky, které jsem hned začala rovnat pod stromeček.

„Páni... A tady je něco pro Alexandera k narozeninám,“ řekl táta a hodil mu malou krabičku.

Posadila jsem se na pohovku a dívala se na Whitea, který upřednostnil rozbalování dárku od Zaydena před tím od Lily. V okamžiku vyndal z tašky malou kartičku.

„Všechno nejlepší, Alexandře,“ přečetl a zdvihl malý kousek plastu. „Ó... dárková karta,“ řekl, tiše se zasmál a přenesl pohled na mě.

„No podívejte se, dárková karta od Zaydena Williamse. Jaké to překvapení,“ prohodila jsem.

Na jeho pobavený pohled jsem protočila panenky.

Bylo hezké, že když měla narozeniny já, Zayden Williams, který měl na krku cucflek, se s dárkem snažil o něco víc. Zajímalo by mě, jestli ta coura dostala taky náušnice.

Alexanderův den se ukázal být skutečně velmi příjemným dnem a oslavenec působil spokojeně. Šli jsme na oběd do fajn restaurace a pak jsme odpoledne a večer proseděli doma, kde jsme hráli deskovky a pili alkohol.

Ted' jsem ležela vedle Raidena, protože má postel byla největší a nevadilo mi se o ni s Bransonem dělit. Byl sice natolik slušný, že chtěl spát na gauči, ale když jsem ho ujistila, že mi nebude nijak vadit půjčit mu polovinu matrace, nakonec souhlasil.

Když mi zazvonil mobil, mrkl na příchozí hovor od Zaydena a zakoulela očima. Ztlumila jsem zvuk a položila ho na skříňku.

„Takže... s tvými rodiči to bylo až tak hrozný?“ zeptala jsem se a přetočila se na bok, abych k němu ležela obličejem. Když uslyšel mou otázku, také odložil telefon.

„Ne, nebylo to hrozný, prostě... měli hodně práce a já se příšerně nudil. Navíc Vánoce v hotelu nejsou zrovna mým snem a oni říkali, že mají problémy ve firmě a nebudou mít čas na nic jiného než sváteční oběd, takže... Moji rodiče nejsou hrozný, jen prostě opravdu hodně pracují. Kariéra pro ně byla vždy na prvním místě, ale nemůžu si na to stěžovat, protože bych jinak neměl tak dobrý život.“

„To je dost smutný,“ přiznala jsem popravdě. „Někdy si říkám, jestli to budu mít stejně? Víš... jsou povolání, pro který musíš žít. Trochu se bojím, že v budoucnosti budu muset pořád pracovat, abych něčeho dosáhla. Nemyslíš na to občas?“

„Asi ne...“ Zamyslel se. „Musí to být fakticky ubíjející, když to nevnímáš jako poslání. Kdysi jsem o tom mluvil s Charlieho tátou. Měl zrovna dlouhou směnu v nemocnici a já se ho zeptal, jestli v takových momentech nelituje toho, že si takové povolání vybral.“

„A?“

„Řekl, že právě takové momenty ho usvědčují v tom, že si vybral správně. Protože cítí zadostiučinění, že mohl pomoci tolika lidem. Evidentně je předurčený k tomu být lékař. Myslím, že to je důležité ve všech zaměstnáních.“

„A ty cítíš, že finance jsou pro tebe ta správná cesta?“

„Ne, to úplně ne,“ zasmál se. „Ale není to tak, že mám v plánu být účetní a dělat faktury do konce života. Asi bych chtěl prostě začít podnikat a řekl bych, že pro to jsou znalosti z oblasti financí klíčové, abych věděl, jak to všechno řídit. Jde spíš o to, abych to měl na papíře. Pořád se cítím příliš mladý na to, abych se rozhodl, jak bude celý můj život vypadat. Teď mi záleží především na tom, abych měl takové vzdělání, s jakým najdu dobrou práci. Je fajn, že jsou moji rodiče velkorysí, ale jednoho dne bych se od nich chtěl odstříhnout.“

„Rozumím.“

Mluvila jsem s Raidenem, dokud jsem neusnula, neuvěřitelně unavená, bez síly pokračovat v konverzaci dál. Docela trapas, ale to jsou důsledky vstávání ve čtyři ráno.

Usnula jsem s úsměvem na tváři a myšlenkou, že se probudím na Vánoce.

KAPITOLA 4

Probudila jsem se s obrovským úsměvem na tváři, Štědrý den jsem milovala z celého srdce. Posadila jsem se a začala třást Raidenovými rameny. Spal hluboce.

„Raidene! Jsou Vánoce!“ zvolala jsem radostně, když se pomalu začínal probouzet. „No tak, Rayi! Vstávej!“

„Cože?“ zamumlal rozespale. „Kolik je hodin?“

„Je hodina na dárky!“

Vyskočila jsem z postele, popadla ze židle župan i mobil z nočního stolku a o vteřinu později jsem už vybíhala z pokoje ven.

„VÁNOCE! DÁRKY!“ křičela jsem.

Když jsem sbíhala dolů ze schodů, byla jsem neuvěřitelně nadšená. Po chvíli jsem slyšela, jak běží i Xander a Lily. Cestou dolů se začali postrkovat, takže jsem očividně nebyla jediná, kdo se tak těšil.

„Pojďte všichni!“ vykřikla Lily. „Rayi, vstávej! Tati! Amy!“

Všichni tři jsme náramně natěšení usedli ke stromečku a snažili se přijít na to, který balíček je pro koho. Zanedlouho začala chybějící trojice pomalu scházet dolů do obýváku.

„Dobře, Raidene, sedni si k nim. Je čas na fotky na památku.“

Focení trvalo rozhodně příliš dlouho, ale nakonec se všichni kromě Alexandra posadili na pohovku. Ten si oblékl čapku Santy Clause a rozhodl se rozdávat dárky, takže teď seděl v křesle u stromečku a my si mu museli s každým dárkem sednout na kolena a říct, jestli jsme byli hodní. S každým dárkem. Takže pokud někdo dostal pět dárků, musel to udělat pětkrát.

Pobaveně jsem se dívala na Raidena, který byl celý nesvůj, když si sedal na kolena široce se usmívajícího Alexandra. Úchvatné.

„Jakpak se jmenuješ, chlapče?“

„Raiden,“ představil se už počtvrté během deseti minut.

„Takže, Raidene, byl jsi letos hodný kluk?“

„Neuvěřitelně hodný,“ zasmál se.

„V tom případě děj Santovi pěkně pusu na tvář a pak dostaneš dáreček.“

Přesně tak vypadala celá ceremonie, kterou Lily nepřetržitě natáčela. Nakonec každý dostal své dárky a začali jsme je rozbalovat.

Jak jsem předpokládala, většina těch věcí byla luxusní, takže jsem se cítila trochu trapně. O dost komfortnější bylo dostat vánoční pyžamo od táty než zatraceně drahý parfém a hodinky.

Raiden nám všem dal stejné svetry Gucci se soby, což bylo šíleně roztomilé, ale zároveň i naprosté vyhazování peněz oknem, protože téměř identické svetry bylo možné najít v každém obchodním řetězci. Naprosto jsem chápala nakupování drahých věcí, když byly opravdu luxusní a tedy pro většinu lidí nedosažitelné a výjimečné, ale když vypadaly jako spousty jiných produktů a odlišovaly se jedine cenou a štítkem, tak mi přišlo, že to lidé kupují jen proto, aby ukázali, že na to mají.

Při rozbalování prvního dárku od Zaydena jsem byla podivně nervózní, ale zároveň i nadšená. Zasmála jsem se, když jsem uviděla, že to je set. Šála, čepice a rukavice. Pro zdůraznění jeho finanční situace měla na sobě každá z věcí nenápadné logo Chanel. Musela jsem přiznat, že komplet byl opravdu krásný a v mém stylu, k tomu byla pletenina nesmírně příjemná na dotek. To byly přesně ty věci, jejichž koupi jsem rozuměla. Kromě toho se mi to všechno hodilo: rukavice, aby mi nemrzly ruce, čepice, aby mi nemrzly uši, šála na zakrytí cucfleku. Užitečné.

„To je tak hezké,“ vyjekla Lily, která seděla vedle mě a dívala se na můj set. „Chci taky takovej. Já dostala od Zaydena kabelku. Krásná, že?“ zeptala se a pozdvihla malou kabelku se známým zlatým monogramem.

„Ano,“ souhlasila jsem a uznala, že se k Lily hodí.

Odložila jsem krabici, abych mohla otevřít druhou, která obsahovala dvě menší tyrkysové krabičky s logem Tiffany & Co.

Ne. Ne. Ne.

Ani jsem to nemusela otevírat, abych věděla, že to určitě bude něco překrásného a drahého.

„Uuu... Co to je? Otevři to!“ začala Lily. „Páni... Jsou tam dvě krabičky. Určitě ti koupil šperky, to je super. Ukaž nám jaký.“

Otevřela jsem jednu z nich a uviděla středně velké kruhové náušnice v barvě růžového zlata (možná to byla narážka na mé jméno, možná náhoda). Celý povrch náušnic se krásně třpytil, vypadaly nádherně a budily ohromný dojem, nicméně stavebnice mi teď připadaly jako ubohý dárek a chtělo se mi kvůli tomu brečet.

„Ty kamínky jsou krásný,“ řekla jsem a vyndala jednu náušnici.

„Myslím, že to jsou spíš diamanty, Rosie.“

„Neee, řekni, že si děláš srandu,“ koktala jsem šokovaná a zdevastovaná současně.

„Nedělám,“ odpověděla a hodila jednu náušnici Raidenovi. „Raidene, co to je?“ zeptala se ho a podívala se na mě. „On se v tom vyzná, protože jeho děda byl klenotník.“

„Nevím, nevyznám se v tom,“ podíval se na šperk.

To jako fakt, Lily?

„Tak od oka to vypadá jako brilliant,“ dodal. „Z jakého to je obchodu?“

„Tiffany,“ odpověděla mu hnědovláška.

„Jo, v tom případě na tuty brilliant, hezký,“ uznal a hodil nám náušnici nazpět. „Bezpochyby to stálo aspoň deset tisíc dolarů.“

„Tak teď už si to na sebe nevezmu určitě,“ zhrozila jsem se a vložila šperky zpět do krabičky. „Vrátím mu to a hotovo.“

„Proč?“ zeptala se Lily.

„Protože mi kvůli tomu někdo utrhne ucho a já nechci, aby za mě Zayden tolik utrácel, protože se kvůli tomu cítím špatně. Prostě... ne a basta.“

Ať to dá radši kamarádce, co mu pořídila ten cucák.

Náušnice jsem uložila do krabičky tak, jak tam původně byly, a vzala do ruky druhý balíček. Otevřela jsem ho a uviděla malou kartičku s dětským písmem.

*Milá Rosie,
pomáhali jsme Santovi vybrat pro tebe náušnice. Ty druhé vybral
Zayden a tyhle já. Doufám, že se ti budou líbit stejně jako mně.
Tvůj přítel,
Devon Williams*

Při pohledu na náušnice jsem se neubránila úsměvu. Částečně byly stříbrné, částečně z růžového zlata a vypadaly jako berušky. Došla jsem k závěru, že to jsou ty nejroztomilejší šperky na světě, a zamilovala se do nich téměř stejně jako do sedmikrásek od Zaydena.

Vzala jsem do ruky mobil a odemkla ho. Uviděla jsem, že mi Zayden poslal večer zprávu.

Zayden Williams: Zlobíš se hodně?

Co tě nemá.

*Já: Nezlobím se, nebrala jsem si to, protože jsem spala s Raide-
nem.*

*Já: Děkuju za dárky, jsou krásný, ale doufám, že od nich máš
účtenky. Ty náušnice od tebe jsou příliš a určitě je nemůžu
přijmout. Ale za zbytek moc děkuju.*

O chvíli později se objevila informace, že Zayden si moji zprá-
vu přečetl, takže jsem čekala na odpověď, které se mi delší dobu
nedostalo.

*Zayden Williams: Účtenku nemám. Jestli je nechceš, dej je
Lillianě.*

Zayden Williams: Veselé Vánoce, Rosanno.

Samou zlostí jsem stiskla rty a krabičku s dárkem zavřela. Ne
že bych snad byla žába na prameni, ale radši bych, aby ty náuš-
nice nenosil nikdo, než aby je dostala Lily.

Já: Veselé Vánoce.

Zayden se mi pak už vůbec neozval a jedinou známkou toho,
že je naživu, bylo krátké video od Devona, ve kterém plně sou-
středěný Zayden skládá lego. Přestože video trvalo asi osm vte-
řin, dívala jsem se na něj nejspíš půl hodiny.

Jak jen by byl život snazší, kdybych ho stále nenáviděla...

Charlie

„Tak jo, jste připraveni? Máte být hodní, klidní a zdvořilí, rozu-
míte?“ zeptal jsem se obou kluků, na což se na sebe podívali a za-
smáli se. „Ptám se, jestli rozumíte?“

„Ne,“ odpověděl Emil, vystoupil z auta a vyřítel se směrem k letišti.

Svého plánu jsem už teď litoval. Vlastně jsem ho litoval už dávno, jen ze začátku se zdál být fajn.

„Počkej!“ zakřičel jsem a rozběhl se za ním.

O chvíli později jsem už honil osmiletého kluka po letišti a za mnou pro změnu běžel sedmiletý, který se mi nechtěl ztratit. Konečně jsem toho staršího chytil za kapuci bundy, čemuž se hlasitě zasmál. Náhodou jsme zrovna stáli kousek od Shawna, Gabby, Zaydena a jeho bratra.

Shawn a Gabby vybuchli smíchem, zatímco Williams stál s rukama na ramenech svého bratra a oba se na nás dívali s přísným výrazem ve tváři, jako by se za naše chování styděli.

„Hráli jsme si na honěnou,“ vysvětlil jsem se smíchem a táhl dva pobavené klučiny za kapuce. „Takže tohle jsou Leo a Emil,“ představil jsem je.

„Devon Williams,“ odvětil chlapec formálně.

Příjemným překvapením bylo, že jak Zayden, tak Devon se oblékli normálně. Kluk měl na sobě modrou mikinu a černé sportovní tepláky, Zayden černou mikinu a černé kalhoty.

„Já jsem Emil a přinesl jsem hodně hraček, abychom si mohli v letadle hrát.“

„To je od tebe moc hezké, ale já nelítám rád, takže budu spát a potom se podívám na něco na tabletu, abych zabil čas.“

„Můžeme s tebou?“ zeptal se Leo nadšeně. „Zbooožňuju pohádky. Můžeme se podívat na Scooby-Doo?“

„Nevím. Zaydene, můžeme už jít, prosím, do letadla?“

Nevypadalo to slibně. Rychle jsme prošli přes odbavení, které nám zabralo asi pět minut, než jsme se dostali do Zaydenova letadla. Stroj působil opravdu ohromným dojmem. Občas jsem soukromými letadly lítal, ale ne příliš často a ne

takto luxusními. Jestli jsem já v přepychu plaval, Zayden se v něm topil.

„Jak vám ubíhají prázdniny?“ zeptal jsem se Shawna.

„V poho, jen Gabby se pohádala s mou tetou.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli tomu, jestli má být suflé uvnitř tekutý.“

„Nejspíš ne, co?“ zeptal jsem se a vzápětí uviděl Shawnův vyděšený výraz. „Mělo by být takový vláčný, ale ne tekutý.“

„Co prosím?“ začala zrzka, která se ke mně otočila čelem. „Cos to řekl?“

Zasmál jsem se a zavrtěl hlavou, když na mě Gabby vrhla varovný pohled.

„Dal bych si suflé,“ povzdechl si Leo. „Pane Zaydene, máte tu nějaký čokoládky? Miluju čokoládu.“

Zayden se podíval na mého blondatého bratráčka a pokrčil rameny. Vypadal nasraně. Nejspíš nebyl v dobré náladě, což nevěstilo nic dobrého.

Cítil jsem se trochu ohroženě, protože jsem věděl, že v poslední době jsem nejspíš byl tím, koho nenáviděl nejvíc. Trochu jsem tomu rozuměl, protože žárlivost jsem znal. Můj vztah s Rosie byl celkem blízký a věděl jsem, že ostatní mohli mít občas dojem, že mezi námi něco je, přestože nebylo nic. Mezi námi nebyla ani Rosinina podprsenka, když jsem jí vyšetřoval prsa. Zhola nic.

„S největší pravděpodobností ano,“ odpověděl nakonec Williams. „Až vzlétne, půjdeš za kuchařem a požádáš ho o suflé.“

„Pane Zaydene,“ začal teď pro změnu Emil, na což Zayden reagoval dalším otráveným pohledem. „Proč jste tak děsivej?“

„Není děsivý,“ naštvál se Devon a sevřel ruce v pěsti. „To vy jste hlasití, otravní a nevychovaní.“

Kurva.

Otevřel jsem zešíroka oči a pozoroval, jak se na sebe ti tři kluci hrozivě šklebí. Až na to, že Devon vypadal opravdu tak nějak strašidelně a moji bratřenci spíš jako by seděli na záchodě a nemohli se vy-.

„Devone, nebuď k novým kamarádům hrubý,“ řekl Zayden a posadil se na sedadlo vedle bratra.

Mí bratřenci se usadili naproti.

Báječné.

Sám jsem se uvelebil na opačnou stranu proti Shawnovi a Gabby, kteří se se zájmem dívali na kluky.

„Proč nás nemáš rád?“ zeptal se Leo Devona. „Nemůžeme si spolu pohrát a začít se mít rádi?“

„To, že konstatuji fakta, neznamená, že vás nemám rád. Neznám vás a ani nechci, když se chováte jako opice v zoo. I když opice jsou pravděpodobně chytřejší.“

„Kluci, pojdte si sednout vedle Shawna a Gabby,“ řekl jsem a vstal z místa. „A omluvte se Zaydenovi a Devonovi. Jste jejich hosty a pořád křičíte a chováte se nezdvořile.“

„Omlouváme se,“ odvětili jednohlasně a opravdu se posadili naproti rusovlásce a Reedovi, během čehož plkali nějaké nesmysly.

Přemýšlel jsem, zda si nejít sednout na jedno ze čtyř sedadel na druhém konci letadla, ale nakonec jsem se rozhodl to risknout a vybral si místo proti bratrům Williamsovým.

„Tak jak to jde?“ zeptal jsem se neohrabaně a zapnul si bezpečnostní pás.

„Soustředme se na to, co říká letuška,“ opáčil Zayden.

Brzy jsme už byli skutečně připraveni na vzlet a já byl tak trochu rád, že jsem seděl tady, poněvadž teď museli na dotazy mých bratranců typu: *A proč letadlo lítá?* odpovídat Shawn a Gabby. Já jsem se na oplátku mohl soustředit na Zaydena, který držel za

ruku Devona, zatímco ten silně tiskl jeho prsty, přivíral víčka a čelem se opíral o bratrovo rameno.

„Ještě chvíli,“ povídal mu Zayden a mírně se mračil. Vypadal ustaraně. „Cítíš to? Už se tolik netřese.“

Chlapec zakýval hlavou a trochu se odsunul. Všiml jsem si, že jeho tváře jsou mokré od slz.

Zamračil jsem se, protože jsem si nedokázal představit, jak moc se musel bát, když plakal.

Zayden si povzdychl a palci mu otřel oči.

„Jsi moc statečný. Zkusíš teď usnout? Podíváme se na něco?“

„Nevím,“ odpověděl tiše, zatímco Zayden odepnul nejdříve své a potom jeho pásy. „Můžu tě obejmout?“

„Můžeš.“

Devon si sedl Zaydenovi na klín a přitulil se k němu, zatímco jeho bratr ho objal a zavřel oči. Náhle vypadal asi tak stokrát lidštější. Vlastně tak vypadal už nějaký čas. Od té doby, co znal Rosie. Trochu mě to zneklidňovalo a trochu těšilo.

„Devoone, proč si s námi nechceš hrát?“ zeptal se Leo, který si přiběhl sednout vedle mě, mezitímco se Emil posadil na místo, kde byl ještě před chvílí mladý Williams.

„Za chvíli vás uškrtním,“ zasyčel jsem, vstal, popadl je za ramena, vytáhl ze sedadel, zvedl a hodil na sedačky před televizi. Nejdřív jednoho, potom druhého. „Řekl vám snad, že si hrát nechce, tak proč mu nedáte pokoj? Vzal jsem vás sem pod podmínkou, že budete hodní, tak co to tady předvádíte? Jakou jsme měli dohodu?“

„Nech je, Charlie,“ uslyšel jsem Zaydenův hlas, takže jsem se otočil. „Jsou to děti. Nemůžeš po nich chtít, aby skrývali nadšení.“

Zayden se ukázal být milionkrát lidštější.

Vzdychl jsem a podíval se na uražené kluky.

„Když Devon bude chtít, tak si s vámi pohraje. A teď se sta-
rejte o sebe,“ přikázal jsem jim a vrátil se zpět na své místo.

„Odpusť jim to, Devone, jsou z toho letu opravdu nadšení.
Taky se těšíš?“ zkusil jsem u něj získat kladné body.

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl, ale stále se tiskl k Zaydenovi
a ani se na mě nepodíval.

„Určitě se ti už stýská po Rosie, co? Oba jsme jejími přáteli.“

„Ano, ale hodně jsem s ní mluvil, takže se mi nestýská až tak
moc.“

„A co zajímavého ti vyprávěla?“

„Spoustu věcí. Sdělila mi, že nemůže spát, protože pokoj její
sestry sousedí s pokojem jejího táty, který hlasitě chrápe. Spí v něm
proto, že se vyměnila se svou sestrou, protože její postel je větší
a ona tam musela spát s nějakým jejich kamarádem, jenže ona ra-
ději spí sama, protože chodí spát dřív než ostatní. Říkala mi ta-“

„Opravdu?“ skočil mu do řeči Zayden.

„Ano, ty také chodíš spát raději sám, tak proč se tomu divíš?“

„Nevím, prostě...“ mumlal zmateně. „Pověz Charliemu, co
jsi dostal od Rosie.“

„Stavebnici,“ odpověděl a zlehka se usmál. „Byl to superdá-
rek. Zayden mi trochu pomohl, protože bylo těžké to složit. Ale
většinu jsem udělal sám. Moc se mi to líbilo a soudím, že Rosie
vymýšlí ty nejlepší dárky.“

„Páni,“ odpověděl jsem a udělal překvapený výraz, na což se
chlapec pousmál. „Máš nějakou fotku? Musím tu nádheru vidět.“

„Jistě že mám.“

Dobrou půlhodinu jsem Devona rozptyloval rozhovorem a on
byl s každou minutou ospalejší a klidnější, až nakonec usnul. Cí-
til jsem, že mě ještě pořád nemá rád, protože mi stále odpovídal
formálním způsobem, ale aspoň už to nebylo tak nepřátelské jako
ze začátku.